

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΗΡΟΣ

101

ΚΟΜΠΡΑ
Η κόρη
του Χιτλερ

ΥΠΩΣΙΣ

ΚΟΜΠΡΑ ή κόρη του ΧΙΤΛΕΡ

Τό... χανουμάκι!

ΜΕΣΑ σ' ένα σπιτάκι, σ' ένα προάστειο της Κωνσταντινουπόλεως, τὰ τρία ἡρώϊκά 'Ελληνόπουλα ποὺ μαχόνται μὲ τὴν αὐτοθυσία ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς 'Ελλάδος καὶ τῶν Συμμάχων της, ὁ Γιώργος Θαλάσσης ἢ Κατερίνα καὶ ὁ ἀχόρταγος Σπίθας εἶναι καθισμένα γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι καὶ κουβεντιάζουν σοβαρά. Δηλαδή κουβεντιάζουν ὁ Γιώργος καὶ ἡ Κατερίνα ἐνῶ ὁ Σπίθας παρακολουθεῖ ἀπλῶς τὴν κουβέντα τοὺς τρώγοντας τεράστια κομμάτια μπακλαβὰ ἀπὸ ἕνα τσιφί ποὺ τὸ ἔχει ἀγοράσει ἀπὸ ἕνα τουρκικὸ ζαχαροπλαστεῖο. Στὰ πόδια του εἶναι καθισμένος ὁ Μούτς τὸ πιστὸ σκυλάκι του, καὶ στὸν ὦμο του εἶναι ἀνεβασμέ

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

νη ή Τσικίτα, ή πανέξυπνη μαϊμουδίτσα.

—'Ακούστε με με προσοχή, λέει το Παιδί - Φάντασμα. "Ηρθαμε εδώ για να ματαιώσουμε τὰ σχέδια τῆς Κόμπρας, τῆς γνωστῆς ὡς Κόρης τοῦ Χίτλερ, ποὺ θεωρεῖται ὡς ἡ πιὸ τρομερὴ καὶ πιὸ ἐπικίνδυνη κατὰσκοπος καὶ σαμποτέρ ποὺ ἔχει γεννήσει ποτὲ ἡ Γερμανία. Οἱ μυστικὲς ὑπηρεσίαι τῶν Συμμάχων δὲν ξέρουν πολλὰ πράγματα γὰρ τὴν Κόμπρα. Κανένας δὲν τὴν ἔχει δῆ ποτὲ καὶ κανένας δὲν ξέρει τὴν πραγματικὴ μορφή της. Τὸ μόνο ποὺ ξέρουν εἶναι ὅτι ἡ Κόρη τοῦ Χίτλερ εἶναι νέα καὶ ὠραία καὶ ὅτι ἡ καρδιά της εἶναι πιὸ σκληρὴ κι' ἀπὸ τὸ ἀτσάλι. Εἶναι γυναικασμένη στὴν ἐντέλεια στὴν Ἰσπανικὴ πόλη καὶ χειρίζεται με ἀπίστευτὴ ἐπιδεξιότητα τὸ πιστόλι, τὸ στίλεττο καὶ τὸ λάσο!

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει ὁ Σπίθας μπουκωμένος. Μοῦ φαίνεται: πὼς θ' ἔχουμε μπλεξίματα με τὴν Κόμπρα! Δαγκώνει, Γιώργο;

— Δὲν ξέρω ἀκόμα, ἀπαντάει γελώντας τὸ Παιδί - Φάντασμα. Θὰ τὸ μάθουμε ὅμως κι' αὐτὸ σὲ λίγο... "Ἡ Κόμπρα λοιπὸν ἔχει δράσει ὡς τώρα σὲ διάφορες χώρες τῶν Συμμάχων, χωρὶς ποτὲ νὰ μπορέσουν νὰ τὴν συλλάβουν οἱ συμμαχικὲς ὑπηρεσίαι κατασκοπείας. Τώρα, βρίσκεται ἐδῶ, στὴν Κωνσταντινούπολι, με κάποιον ἀποστολή. Οἱ Σύμμαχοι δὲν ξέρουν ποῖα εἶναι ἡ

ἀποστολὴ αὐτή, μὰ ξέρουν ὅτι: πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό, κάτι ποὺ θὰ βάλῃ σὲ κίνδυνον ὁλόκληρὴ τὴν ὑπόθεσι: τῶν Συμμάχων! "Ἡ ἀποστολὴ μας εἶναι νὰ μάθουμε γιὰ τὴν Κόμπρα βοῖσκεται ἐδῶ καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ ματαιώσουμε τὰ σχέδιά της.

— Πῶς ὅμως νὰ τὴν ἀνακαλύψουμε, ρωτᾷ ἡ Κατερίνα, ἀφοῦ δὲν ξέρουμε καν τὸ παρυσιαστικὸ της;

— "Υπάρχει ἓνας τρόπος νὰ μάθουμε ποῖα εἶναι ἡ Κόμπρα καὶ νὰ μπορέσουμε νὰ τὴν πλησιάσουμε, ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος. Σίγουρα, ἡ Κόμπρα θὰ δοκιμάσῃ νὰ ἔρθῃ σ' ἐπαφὴ με τὸ γερμανικὸ προξενεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως γιὰ νὰ πάρῃ ὠρισιμένες πληροφορίες καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ βοήθεια σὲ περίπτωσι ἀνάγκης. Θὰ παρακολοιυθίσουμε λοιπὸν τὸ γερμανικὸ προξενεῖο καὶ ἴσως μπορέσουμε νὰ τὴν ἀνακαλύψουμε. Πρέπει ὅμως ἡ παρακολοιυθίσις νὰ γίνῃ με μεγάλην προσοχή, γιὰτὶ, ἂν καταλάβουν ὅτι τοὺς παρακολοιυθοῦμε, θὰ πάρουν τὰ μέτρα τοὺς καὶ τότε δὲ θὰ καταφέρουμε τίποτα! "Ακούστε τώρα ποῖο εἶναι τὸ σχέδιό μου...

Καὶ τὸ Παιδί - Φάντασμα ἐξηγεῖ στοὺς δυὸ φίλους του καὶ βοηθοὺς του τὸ σχέδιό του...

"Ὅταν τελειώνει, ὁ Σπίθας φωνάζει κατάπληκτος:

— Μανούλα μου! Δὲν τὸ περίμενα αὐτό! "Ἐχω κάνει

τοῦ κόσμου τὰ πράγματα μὰ
σὰν αὐτὸ ποτέ!...

Ἔχει νυχτώσει. Ἡ ὥρα εἶ-
να: προχωρημένη καὶ ἡ Κων-
σταντινούπολις κοιμάται. Με-
ρὶ καὶ μόνο νυχτερινὰ κέντρα
εἶναι ἀνοιχτὰ καὶ μερικοὶ με-
θυσμένοι σπᾶνε ποῦ καὶ ποῦ
τῇ γαλήνῃ τῆς νύχτας μὲ τὰ
τραγούδια τους.

Τὸ κτίριο ὅπου στεγάζεται
τὸ γερμανικὸ προξενεῖο τῆς
Κωνσταντινουπόλεως εἶναι
σκοτεινὸ καὶ σιωπηλὸ καὶ τί-
ποτα δὲν προδίδει τὴν παρου-
σία ἀνθρώπων ἐκεῖ μέσα. Ἀ-
πὸ κανένα παράθυρο, ἀπὸ
καμμιὰ πόρτα δὲν βγαίνει τὸ
παραμικρὸ φῶς.

Ἀπέναντ: στὸ κτίριο αὐτὸ
ἕνας ἴσκιος παραμονεύει μέ-
σα στὸ σκοτάδι. Εἶναι κρυμ-
μένος πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἐ-
νὸς δέντρου καὶ τὰ μάτια του
εἶναι καρφωμένα στὴν εἴσοδο
τοῦ γερμανικοῦ προξενείου,
σὰν νὰ περιμένη νὰ δῇ κά-
ποιον νὰ βγαίνει ἀπὸ ἐκεῖ.

Ὁ ἴσκιος εἶναι παράξενα
ντυμένος. Φορεῖ γυναικεῖα ροῦ-
χα κι' ἕνα μικρὸ βέλο τοῦ
κρύβει τὸ μεγαλύτερο μέρος
τοῦ προσώπου. Ἄν ὅμως κύτ-
ταξε κανεὶς προσεκτικὰ θὰ
ἔβλεπε ὅτι κάτω ἀπὸ τὰ γυ-
ναικεῖα ρούχα δὲν κρύβεται
μιὰ Τουρκοπούλα, ἀλλὰ ἕνα
χοντρὸ ἀγόρι μὲ μάτια ποῦ
λάμπουν ἀπὸ... πείνα καὶ βλα-
κεία! Εἶναι ὁ Σπίθας μεταμ-
φισμένος σὲ χανουμάκι!

—Μανούλα μου!, βογγάει
κάθε τόσο τὸ καθυστερημένο
στὸ μυαλὸ καὶ ἀδιάκοπα πει-

νασμένο παῖδί. Δὲ θέλεις ἂ
μὲ πάρῃ εἶδησι κανέναν; Πα-
σὰς καὶ νὰ μὲ πάρῃ νὰ μὲ
κλείσῃ στὸ χαρέμι τοῦ; Ἄς
φάμε καμμιὰ μπουκιά νὰ πᾶ-
ρουμε κουράγιο!

Βγάξει κάτω ἀπὸ τὸ φου-
στάνι τοῦ ἕνα μεγάλο κομμά-
τι ἀπὸ ψητὸ μπουῦτι καὶ κόβει
μιὰ τεράστια μπουκιά ἀφήνον-
τας ἕνα βαθὺ στεναγμὸ.

Λίγο πρὶν πέρα, δὺὸ ἄλλοι
ἴσκιος παραμονεύουν. Εἶναι ὁ
Γιώργος καὶ ἡ Κατερίνα κι'
ἔχουν τὰ μάτια τους καρφω-
νὰ στὸ Σπίθα.

—Ἄν βγῇ ἡ Κόμπρα ἀπὸ
τὸ γερμανικὸ προξενεῖο λέει
σιγανὰ τὸ Παιδί - Φάντασμα
θὰ τὴν παρακολούθησῃ ὁ Σπί-
θας ποῦ εἶναι μεταμφιεσμέ-
νος καὶ δὲ θὰ κινήσῃ εὐκολὰ
ὑποψίες. Ἐμεῖς μὲ τὴ σειρή-
μας θὰ πάρουμε ἀπὸ πίσω τὸ
Σπίθα καί...

Σωπαίνει καὶ τὰ μάτια του
ἀνοίγουν διάπλατα. Ἡ πόρτα
τοῦ προξενείου ἀνοίγει καὶ
μιὰ νέα καὶ ὠρεῖα γυναίκα
βγαίνει. Τὴν ἀκούει νὰ λήν:

—Καληνύχτα! Νὰ εἰστε
κάθε στιγμή ἐτοιμοί, γιατί
μπορεῖ νὰ σὰς χρειαστῶ! Ἀ-
πόψε κρίνονται ὅλα!

Καὶ ἀπομακρύνεται μὲ ἀρ-
γὰ βήματα. Ὁ Σπίθας τὴν
ἀφήνει νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀρκε-
τὰ κι' ἔπειτα βγαίνει ἀπὸ τὴν
κρύπτη τοῦ καὶ γλυστράει ξο-
πίσω τῆς μουρμουρίζοντας:

— Οἱ δὺὸ μας τώρα, Κό-
μπρα! Θὰ μάθω ἐπιτέλους,
ἀν... δαγκώνης!

Ἡ γυναίκα μπαίνει σὲ στε-
νὰ σοκάκια, βαδίζει ἀσκοπα

για αρκετή ώρα και παίρνει το δρόμο για την προκυμαία του λιμανιού.

Κάθε τόσο γυρίζει και κυττάζει πίσω της, σαν να υποψιάζεται ότι την παρακολουθούν. Μά τα ρούχα που φορεί ο Σπίθας είναι σκούρα και η γυναίκα δεν μπορεί να τον διακρίνει μέσα στο σκοτάδι!

—Είμαι σπουδαίος!, λέει μόνο του το καθυστερημένο στο μυαλό παιδί. Είμαι ένας από τους καλύτερους ντετέκτιβ του κόσμου! Θά...

Ξαφνικά, ένας μεγάλος ισκιος ανερθώνεται πίσω του και ένα κλόμπ τον χτυπάει στο κεφάλι με τόση δύναμη, ώστε ο Σπίθας χάνει τις αισθήσεις του και σωριάζεται χάρω. Μια στιγμή πριν βυθι-

στη στο σκοτάδι της λιποθυμίας, προλαβαίνει και διακρίνει έναν μεγαλόσωμο άντρα με μούσι και πελώριους ώμους να σκύβει επάνω του γελώντας άγρια...

Το μαρτύριο της πείνας

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ και η Κατερίνα, που, βαδίζουν πενήντα μέτρα πιο πίσω, δεν προλαβαίνουν να επέμβουν υπέρ του φίλου τους. Η σκηνή μπροστά τους δραματίζεται με μεγάλη ταχύτητα. Βλέπουν το Σπίθα να πέφτει σαν κεραυνόπληκτος και τον μεγαλόσωμο άντρα, που πρόβαλε τόσο ά-

Η Κόμπρα πλησιάζει το μπουτι στο στόμα του Σπίθα!

Ο Γιώργος κοιτάζει και η ψυχή του γεμίζει με φρίκη!

προσδόκητα πίσω του να σκύβη, να τον αρπάξει και να τον ρίχνει στους ώμους του. Και βλέπουν τη γυναίκα να γυρίζει πίσω και να πηγαίνει κοντά του. "Επειτα πριν το Παιδί - Φάντασμα βρῇ τὸν καιρὸ νὰ ὀρμήσῃ, τρέχουν καὶ οἱ δυὸ τοὺς πρὸς ἓνα αὐτοκίνητο ποὺ εἶναι σταματημένο λίγο πιὸ πέρα, πηδούν μέσα μαζί με τὸ Σπίθα καὶ ἀπομακρύνονται ὀλοταχῶς!

Πρὶν καλά - καλά καταλάβουν τί συνέβη, τὰ δυὸ Ἕλλη νόπουλα ἔχουν μείνει μόνα μέσα στὸν ἔρῃο καὶ νυχτωμένο δρόμο. Ὁ σύντροφός τους ἔχει χαθῇ μαζί με τὴ Γερμανίδα καὶ τὸν γίγαντα βοηθό της!

— Τὴν πάθαμε σὰν πρωτόπειρο! , λέει με λύσσα τὸ Παῖδι - Φάντασμα. Σίγουρα, ἡ Κόμπρα κατάλαβε ὅτι τὴν παρακολουθοῦσε κάποιος κι' ἔστησε παγίδα στὸ Σπίθα! Τώρα, βρ-σκόμαστε πάλι στὸ σκοτάδι καὶ — τὸ χειρότερο — ὁ Σπίθας εἶναι στὰ χέρια τους! Θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη τοῦ αὐτοκινήτου. "Αν δὲν καταφέρουμε τίποτα, θὰ γυρίσουμε στὸ σπίτι καὶ θὰ δοκιμάσουμε νὰ βροῦμε τὸ Σπίθα με τὴ βοήθεια τοῦ Μούτς.

"Όταν ὁ Σπίθας ἀνοίγει πάλι τὰ μάτια του διαπιστώνει δυὸ πράγματα: Πρῶτον, ὅτι εἶναι δεμένος, χειροπύδα-

ρα, πάνω σ'ε μ'α καρέκλα. Δεύτερον, ότi... πεινάει τρομερά! Τό χτύπημα πού δέχτηκε στο κεφάλι τόν έκανε φαίνεται νά χωνέψη έντελώς και τώρα τό στομάχι τόν βασανίζει περισσότερο από κάθε άλλη φορά!

Κυττάζει γύρω του και άφηνει ένα βογγητό. Βρίσκεται μέσα σ'ε μιá μικρή κουζίνα! Μέσα σ'ε μιá κουζίνα όπου υπάρχουν άφθονα τρόφιμα με γαργαλιστικές μυρουδιές!

Όρθια άπέναντί του στέκεται ή Κόμπρα, ή γυναίκα πού παρακολουθούσε λίγη ώρα πριν. Στο πρόσωπό της είναι άποτυπωμένο ένα σατανικό χαμόγελο και τ'α μάτια της λάμπουν με μιá παράξενη έκφρασι που κάνει τό Σπίθα νά ριγί. Δίπλα της στέκεται ένας πανύψηλος άντρας με μούσι, ό άντρας πού τόν είχε ρίξει ανάσθητο χτυπώντας τον με κλόμπ!

—Σέ αναγνωρίζω!, λέει ή γυναίκα με μουσική φωνή πού όμως έχει κάτι παγερό μέσα της. Είσαι ό Σπίθας, ό βοηθός του Παίδιού! Φάντασμα! Είναι περιττό νά άρνηθής! Άντελήφθηκα ότi με παρακολουθούσες άμέσως μόλις βγήκα από τό προξενείο και σου έστησα τήν παγίδα αυτή μαζί με τόν πιστό μου σωματοφύλακα, τόν Σούλτς! Τώρα είσαι στην άπόλυτη διάθεσί μας και τίποτα δέν μπορεί νά σ'ε σώσει από τό θάνατο! Καλά μου είχαν πη ότi τό Παδί - Φάντασμα δέν θ' άργούσε νά αναμιχθί στις ύ-

ποθέσεις μου!

Ό Σπίθας δέν φαίνεται καν νά τήν άκούει. Έχει καρφώσει τ'α μάτια του πάνω σ'ε ένα μεγάλο κομμάτι ψητό μπουτί, πού είναι τοποθετημένο μέσα σ'ε μιá πιστέλλα πάνω στο τραπέζι.

—Μανούλα μου!, βογγάει. Τί ώραίο ψητό!

Η Κόμπρα βάζει τ'α γέλια. Θυμάται αυτά πού της έχουν πη γι'α τόν Σπίθα και γι'α τήν άγίατρευτη πείνα του. Και τ'α μάτια της λάμπουν άκόμα π'ο σατανικά καθώς ένα σχέδιο γεννιέται στο μυαλό της.

—Σου άρέσει αυτό τό ψητό μπουτί, Σπίθα; ρωτάει.

Τό άδόξακο πεινασμένο παιδί γουρλώνει τ'α μάτια του.

—Μανούλα μου!, μουρμουρίζει. Άν μου άρέση λεί!

—Θέλεις νά σου τό δώσω νά τό φας;

—Άν θέλω λεί!

Και τ'α μάτια του πάνε νά πεταχτούν από τίς κόγχες τους.

—Δόσε τό μου!, ουρλιάζει. Δόσε τό μου πριν λιποθυμήσω! Δέν άντέχω άλλο πιά!

—Ευχαρίστως!, κάνει ή Κόμπρα.

Πάνει τό μπουτί από τό κόκκαλο και τό πλησιάζει στο στόμα του Έλληνόπουλου. Ό Σπίθας άνοίγει διάπλατα τό στόμα του και τεντώνει τό λαιμό του γι'α ν' άρπάξει τό κρέας με τ'α δόντια. Τήν τελευταία στιγμή όμως, ή Κόμπρα τραβάει πίσω τό μπου-

τι καὶ τὸ ἀκουμπάει πάλι μέσα στην πιατέλλα.

Ὁ Σπίθας ἄλλοι: θωρίζει, καὶ ἀπὸ τὸ λαρύγγι του ξεπηδάει ἓνα οὐρλιαχτὸ ποὺ θυμίζει βόδι ποὺ τὸ σφάζουν.

— Γιατὶ μοῦ τὸ ἔκανες αὐτό, Κόμπρα; ρωτάει: ἐνῶ δυὸ δάκρυα κυλοῦν στὰ μάγουλά του. Γιατὶ εἶσαι τόσο σκληρή;

Ἡ Κόμπρα, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, ἀνοίγει ἓνα μεγάλο ψηγεῖο καὶ ἡ ἀνάσα τοῦ ἀχόρταγγο παίδι: οὐ κόβεται. Τὸ ψυγεῖο εἶναι γεμάτο ἀπὸ τρόφιμα κάθε λογῆς. Τυριά, ζαμπόν, σαλάμι, φρούτα!

— Θὰ σοῦ δώσω τὸ μπουτί καὶ ὅλα τὰ τρόφιμα, λέει ἡ Γερμανίδα, ἂν μοῦ πῆς ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ ἀπόψε τὸ Παϊδί - Φάντασμα!

Ἡ πείνα τοῦ Σπίθα κόβεται ἀπότομα. Δὲν ἔχει πιὰ φαγητὰ καὶ διαλεχτοὺς μεζέδες! Καταλαβαίνει ὅτι ἡ Γερμανίδα θέλει νὰ τὸν κἀνῃ νὰ προδώσῃ τὸ φίλο του καὶ τὴν πατρίδα του καὶ νοιώθει τώρα ἓναν ἀπέραντο θυμὸ ἐναντίον τῆς σατανικῆς αὐτῆς γυναίκας ποὺ παίζει μὲ τὴν πείνα του!

— Ἀκουσε, Κόμπρα, λέει μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει ἀπὸ ἀγανάκτησι. Ἐσὺ καὶ ὁ σωματοφύλακάς σου ὁ Σούλτς καὶ ὁ Χίτλερ καὶ ὁλόκληρη ἡ Γερμανία μπορεῖτε νὰ πᾶτε στὸν ἀγύρσο! Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ πῶ ποῦ θὰ βρῆς τὸ Παϊδί - Φάντασμα ἔστω κι' ἂν μοῦ δώσης ὅλα τὰ ψητὰ μπεῦ τοῦ κόσμου! Παράτα με

ἡσυχο!

Ἡ χερούκλα τοῦ Σούλτς σηκώνεται καὶ πέφτει βαρεῖα πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Ἑλληνόπουλου, ἐνῶ μιὰ φριχτὴ βλαστήμια βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του. Ὁ Σπίθας χάνει πάλι τὶς αἰσθήσεις του.

— Πάμε, λέει ἡ Κόμπρα. Θὰ τὸν ἀφήσουμε γιὰ λίγη ὥρα μόνο τριγυρισμένο ἀπὸ τὰ τρόφιμα. Εἶμαι σίγουρη ὅτι στὸ τέλος θὰ δεχτῇ νὰ μιλήσῃ! Ἀν δὲν μιλήσῃ, θὰ τὸν παραλάβῃς ἐσὺ!

Καὶ βγαίνει ἔξω ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὸν Σούλτς, ποὺ ἀφήνει σιγανὰ ὑπάκωφα γρυλίσματα ζῶου...

«Μιά σου
καὶ μιά μου»

ΓΙΑ δεύτερη φορά, ὁ Σπίθας ἀνοίγει τὰ μάτια του. Κάτι πολὺ μυρουδάτο τοῦ χαϊδεύει τὰ χεῖλη καὶ κάνει τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ γοργά. Εἶναι τὸ ψητὸ μπουτί! Τὸ κρατάει ἡ Τσικίτα, ἡ μαϊμουδίτσα, καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ χῶσῃ στὸ στόμα του!

Τώρα θυμάται ὁ Σπίθας. Φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπιτάκι τους, εἶχε χῶσει τὴν Τσικίτα

μέσα σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ τσέπη τῶν ρούχων του γιὰ νὰ τὴν ἔχη συντροφιά. Καὶ φαίνεται ὅτι ἡ Τσικίτα εἶχε βγῆ μέσα ἀπὸ τὴν τσέπη ὅταν οἱ δυὸ Γερμανοὶ ἄφησαν μόνο τὸ Σπίθα.

— Μαρούλα μου!, βογγάει ὁ Σπίθας τρέμοντας ὁλόκληρος.

Καὶ τὰ δόντια του ἀρπάζουν τὸ μπουτί καὶ ἀρχίζουν νὰ τὸ καταβροχθίζουν ἀπληστά. Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς τὸ μπουτί ἔχει ἐξαφανιστῇ! Ἡ Τσικίτα τρέχει στὸ ψηγεῖο, ἀρπάζει ἕνα μεγάλο κουμάντι ζαμπόν καὶ τὸ πλησιάζει κι' αὐτὸ στὸ στόμα του ἀφεντικού της. Τὸ ζαμπὸν χάνεται ὡς διὰ μαγείας μέσα στὸ στόμα τοῦ ἀδιόκοπα πει-

νισμένου παδικοῦ. Τὴν ἴδια τύχη ἔχουν ὅλα σχεδὸν τὰ τρόφιμα τοῦ ψυγείου.

Τὸ στομάχι τοῦ Σπίθα ἔχει ἀρχίσει νὰ γεμίῃ πιά ὅταν μιὰ σκέψι περνάει ἀπὸ τὸ καθυστερημένα μυαλό του: ἔξεχασε πάνω στὴν πείνα του νὰ διατάξῃ τὴν Τσικίτα νὰ τοῦ κόψῃ τὰ σκοινιά μ' ἕνα μαχαίρι τῆς κουζίνας!

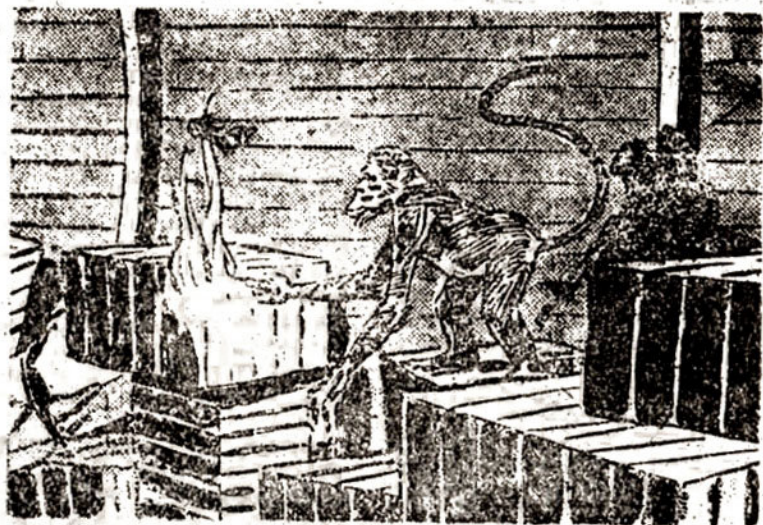
Ἀνοίγει: τὸ στόμα του γιὰ νὰ δώσῃ τὴ διαταγή, ὅταν βῇ μαπα ἀκούγοντα: νὰ πλησιάσουν ἀπὸ ἔξω.

— Κρύψου, Τσικίτα!, φωνάζει.

Ἡ μαϊμουδίτσα δὲ χάνει οὔτε μιὰ στιγμή. Χώνεται κάτω ἀπὸ τὸ φουστάνι τοῦ Σπίθα. Σχεδὸν ταυτόχρονα, ἡ πόρτα ἀνοίγει: καὶ ἡ Κόμ-

Κάτι σκληρὸ τὸν χτυπάει καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του!

Ἡ Τσικίτα πλησιάζει τὸ σπέρτο στὸ μπαμπάκι...

πρα μπαίνει στὸ δωμάτιο. Ὅταν ἀντικρύζει τὸ κόκκαλο τοῦ μπαμπάτου καὶ τὸ ἄδειο ψυγείο, ἡ Γερμανίδα γουρλώνει τὰ μάτια της ἀπὸ ἐκπληξή. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ὁ Σπίθας εἶναι πάντα δεμένος στὴν κορέκλα καὶ τὰ σκοινιά εἶναι πάντα γερά. Πῶς λοιπὸν κατῴρθωσε κι' ἔφαγε τὰ τρόφμα;

Σούλτς!, φωνάζει.

Ὁ γιγανταῖος σωματοφύλακός της μπαίνει τρέχοντας στὴν κουζίνα, βλέπει κι' αὐτὸς τὴν τρομακτικὴ θραύσι, πού ἔχει κάνει ὁ Σπίθας ἐκεῖ μέσα καὶ τὰ μάτια του ἀλλοθωρίζουν ἀπὸ ἀπορία.

— Διάβολε!, Πῶς ἔγινε;

Πηγαίνει κοντὰ στὸ Σπίθα, δοκιμάζει τὰ δεσμά του, τὰ βρίσκει γερά καὶ τὰ μάτια του ἀλλοθωρίζουν ἀκόμα πιὸ πολὺ.

— Σπίθα, λέει ἡ Κόμπρα, πῶς τὰ ἔφαγες ὅλα αὐτὰ τὰ τρόφμα χωρὶς νὰ κουνήθῃς ἀπὸ τὴν θέσι σου καὶ μάλιστα μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια δεμένα;

— Τά... ρούφηξα ἀπὸ μακριά! ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐκανα «χλούπ» καὶ τὰ τρόφμα ἦρθαν στὸ στόμα μου! Φυσικά δὲν μπορούσα νὰ τοὺς ἀρνήθῳ φιλοξενία στὸ στομάχι μου! Κρυώνανε τὰ καημένα μέσα στὸ ψυγείο ὅπου τὰ εἶχες κλείσει!

Γὰ μερικὲς στιγμές, ἡ

Κόμπρα μένει σιωπηλή και ασάλευτη, προσπαθώντας να λύση τὸ ἀνεξήγητο αὐτὸ αἰνίγμα. Ἔπειτα, λέει στὸν σωματοφύλακά της:

— Σούλτς, τὸ παιδί αὐτὸ δὲν ἔχει, ὅπως φαίνεται, σκοπὸ νὰ μιλήσῃ. Ἐξάλλου, ἔφαγε ὅλα τὰ τρόφιμά μας καὶ θὰ μείνης νηστικός ἀπόψε! Σοῦ τὸν παραδίνω νὰ τὸν περιποιηθῇ καὶ νὰ τὸν κάνῃς νὰ μιλήσῃ! Πρόσεξε ὅμως! Δὲ θέλω νὰ τὸν σκοτώσῃς ἀμέσως! Θέλω νὰ τὸν βασανίσῃς ἀρκετά!

— Μείνε ἥσυχη, Κόμπρα!, γρυλλίζει ὁ Σούλτς.

Πηγαίνει καὶ στέκεται μπροστὰ στὸ Σπίθα καὶ κάνει μὲ ἄ υπόκλισι γεμάτη εὐγένεια.

— Ἀγαπητό μου παιδί, λέει μὲ καλόκαρδο τάχα καὶ πατρικὸ ὕφος ἔχεις τὴν καλοσύνη νὰ μάς πῇς ποῦ μποροῦμε νὰ βροῦμε τὸ Παιδί - Φάντασμα;

— Ἀγαπητέ μου κύριε, ἀπαντᾷ στὸν ἴδιο τόνο ὁ Σπίθας, ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ πᾶτε νὰ... ξουρίσετε τὸ μουσι σας;

Ὁ γίγαντας ζαρώνει τὰ φρύδια του καὶ πιάνει μὲ τὰ δυὸ δάχτυλά του τὴ... μύτη τοῦ Σπίθα! Τὴν σφίγγει μὲ δύναμι καὶ ὁ δυστυχισμένος σύντροφος τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο, ἐνῶ ἀπὸ τὴν μύτη του τρέχει αἷμα!

— Μήπως σὲ πόνεσα, ἀγαπητό μου παιδί; ρωτᾷ μὲ ἐνδιαφέρον ὁ Σούλτς.

Ὁ Σπίθας τρέμει ἀπὸ θυμό. Κατορθώνει ὅμως νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτὸ του καὶ λέει: χαμογελαστά:

— Μὲ συγκινεῖς τόσο πολὺ μὲ τὸ ἐνδοφέρων σου, φίλε μου, ὥστε, ἂν ἦσουν πρὸ κοντά μου θὰ σὲ φιλοῦσα στὸ μάγουλο!

— Ἀλήθεια; κάνει ὁ Σούλτς στὸν ἴδιο ψευτο-εὐγενικὸ καὶ κοροϊδευτικὸ τόνο. Μοῦ ραγίζει τὴν καρδιά μὲ τὰ λόγια σου, ἀγαπητέ μου! Φίλησέ με!

Καὶ πλησιάζει τὸ πρόσωπό του στὸ πρόσωπο τοῦ Σπίθα.

Αὐτὸ ποῦ ἐπακολουθεῖ δὲν τὸ περίμενε ποτὲ ὁ κτηνώδης σωματοφύλακας τῆς Κόμπρας. Ὁ Σπίθας τεντώνει τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ... δαγκώνει τὸν Γερμανὸ στὸ αὐτί!

Ὁ Σούλτς τραβιέται πρὸς τὰ πίσω οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο, ἐνῶ ὁ Σπίθας βάζει τὰ γέλια.

— Μιὰ σου καὶ μιὰ μου, ἀγαπητέ μου!, λέει. Ἐγώ..

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Ὁ Σούλτς τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὰ τραβάει μὲ δύναμι. Ἡ χερούκλα του κινεῖται μὲ φόρα καὶ χτυπάει τὸ Σπίθα στὸ πρόσωπο. Τὸ κεφάλι τοῦ Ἑλληνόπουλου σαλεύει πέρα δῶθε ζαλισμένο, ἐνῶ ἀπὸ τὰ ρουθούνια του τρέχει αἷμα!

Καὶ τότε, καθὼς ὁ Σούλτς ἐτοιμάζεται νὰ συνεχίσῃ τίς

«περιποήσεις», μιὰ ιδέα λάμπει: ἐπιτάλους στὸ χοντροκέφαλο καὶ καθυστερημένο μυαλό τοῦ Σπίθα.

— Τσικίτα, φωνάζει, πήγαινε στὸ Γιώργο καὶ πές του ὅτι ὁ Σούλτς με δέρνει! Πήγαινε γρήγορα!

Ἡ ἐξυπνὴ μαϊμουδίτσα ξεπροβάλλει κάτω ἀπὸ τὸ φουστάνι τοῦ ἀφεντικοῦ της, ρίχνει μιὰ ματιά στὴν Κόμπρα καὶ στὸν Σούλτς, βλέπει ὅτι δὲν τὴν προσέχει κανεὶς καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν κουζίνα χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθοῦν...

Ἡ Τσικίτα ὀδνεῖ!

ΜΕ ΤΗΝ ψυχὴ γεμάτη ἀπογοήτευσι, ὁ Γιώργος καὶ ἡ Κατερίνα γυρίζουν στὸ σπίτι. Ὅσο κι' ἂν προσπαθήσουν δὲν κατὰφεραν νὰ βροῦν τὰ ἴχνη τοῦ αὐτοκινήτου ποῦ εἶχε ἀπαγάγει τὸ Σπίθα.

— Δὲ μένει, λέει τὸ Παιδί - Φάντασμα, παρὰ νὰ χρησιμοποιοῦμε τὸν Μούτς μολονότι δὲν ἐλπίζω πολλὰ πράγματα. Τὸ αὐτοκίνητο, βλέπεις, δὲν ἀφήνει πίσω του ἄλλη ὅσμη παρὰ μόνο τὴν

ὁσμή τῆς βενζίνης καὶ εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο, ἀκόμα καὶ γιὰ ἓνα ἱκανώτατο λαγωνικό, νὰ ξεχωρίσῃ τὴν ὁσμή τοῦ Σπίθα! Πάντως, θὰ δοκιμάσουμε...

Μπαίνουν στὸ σπίτι, ἀνάβουν τὸ φῶς καὶ ἀνασκίρτουں. Στὴν τραπεζαρία, ὁ Μούτς, τὸ ἀφωσιωμένο σκυλάκι τοῦ Σπίθα, παίζει μετὰ τὴν Τσικίτα.

— Μὰ δὲν τὴν εἶχε πάρει μαζί του τὴν Τσικίτα ὁ Σπίθας; λέει ὁ Γιώργος.

Δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του καὶ ἡ μαϊμουδίτσα τρέχει κοντὰ του καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι. Τοῦ δείχνει ἓναν ἀνοιχτὸ φεγγίτη πᾶνω ἀπὸ τὴν πόρτα κι' ἐπειτα τὸν τραβάει πρὸς τὴν ἐξοδο τοῦ σπιτιοῦ.

— Σίγουρα, λέει τὸ Παιδί - Φάντασμα, θέλει νὰ πῇ ὅτι ἀπὸ τὸν φεγγίτη μπήκε στὸ σπίτι. Γιατί ὁμως μετὰ τραβάει πρὸς τὴν πόρτα; Μήπως θέλει νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ Σπίθα;

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀφεντικοῦ της, ἡ Τσικίτα ἀφήνῃ ἓνα δυνατὸ γρύλισμα, σὰν νὰ θέλῃ νὰ πῇ: «Ἐλάτε λοιπόν! Ἀκολουθήστε με»!

— Πρέπει νὰ τὴν ἀκολουθήσουμε, Κατερίνα!, λέει ὁ Γιώργος. Καὶ θὰ πάρομε μαζί μας γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο καὶ τὸν Μούτς.

Βγαίνουν ὅλοι μαζί ἔξω καὶ ἀπομακρύνονται μέσα στὴ νύχτα, μπροστὰ ἡ Τσικίτα μετὰ τὸν Μούτς καὶ πίσω ὁ Γι-

ώργος με την Κατερίνα.

Βαδίζουν έτσι για πολλή ώρα. Κάθε τόσο συναντούν τουρκικές αστυνομικές περιπόλους και αναγκάζονται να κρυφτούν, γιατί βρίσκονται στην Τουρκία χωρίς την άδεια της τουρκικής κυβέρνησης και υπάρχει φόβος να τους συλλάβουν!

Τέλος φτάνουν στην προκυμαία του λιμανιού. Έκτοντάδες πλοία, μικρά και μεγάλα είναι αραγμένα στο λιμάνι της Κωνσταντινουπόλεως και άμετρητες βάρκες.

Η Τσικίτα οδηγεί τους δυο φίλους του κυρίου της σε ένα μεγάλο πλούσιο γιώτ και ακολουθούμενη από τον Μούτς, περνάει τη σανίδα, που συνδέει το πλοίο με τη στεριά, και χάνεται στα σκοτάδια του καταστρώματος. Ο Γιώργος έρευνά το σκοτεινό κατάστρωμα του γιώτ με τα μάτια και διακρίνει τη σιλουέττα ενός φρουρού.

— Κατερίνα, λέει στην άγαπημένη του, μείνε εδώ να επιβλέπης το πλοίο. Δέ θα επέμβης παρά μόνο σε έσχατη ανάγκη. Εγώ θα δοκιμάσω να πλησιάσω στο πλοίο αυτό με βάρκα γά να μη γίνω αντιληπτός. Έδώ άραγε έφεραν το Σπίθα ή η Τσικίτα έχει κείφα απόψε και μάς έβγαλε περίπατο χωρίς λόγο;

Απομακρύνεται από το γιώτ, ψάχνει στην προκυμαία, βρίσκει μια βάρκα και πηδάει μέσα. Λύνει το σκοινί, πιάνει τα κουπιά και σπρώχνει

τη βάρκα άθόρυβα πάνω στα ήσυχά νερά προς την κατεύθυνσι του γιώτ. Πλησιάζει σ' αυτό από τη μεριά του πελάγους, γά να μη γίνη αντιληπτός από το φρουρό που στέκεται κοντά στην προκυμαία, και κυττάζει μέσα στο σκάφος από ένα φωνιστήρι, που είναι φωτισμένο.

Αυτό που βλέπει κάνει τις τρίχες του κεφαλιού του να άνορθωθούν.

Βλέπει το έσωτερικό μιας μικρής κουζίνας. Ο Σπίθας είναι δεμένος σε μια καρέκλα. Μπροστά του στέκεται η Κόμπρα και ο γυαντόσωμος άντρας που είχε ρίξει αναίσθητο το Σπίθα στο δρόμο.

Ο τελευταίος κρατάει ένα κλόμπ και χτυπάει μ' αυτό τον Σπίθα στο κεφάλι με τόση δύναμη, ώστε ο Γιώργος φέβεται μήπως από στιγμή σε στιγμή δη το κεφάλι του φίλου του να ανοίγη στα δυό!

— Που μπορούμε να βρούμε το Πα'δι - Φάντασμα; ρωτάει η Κόμπρα.

Μολοντός έχει σχεδόν χάσει τις αισθήσεις του ο Σπίθας βρίσκει τη δύναμη να απαντήσει:

— Αυτό άκρως άναρωτιέμαι κι' εγώ: που να είναι άραγε ο Γιώργος; Δεν πάμε να ρωτήσουμε κανένα... μέντρουμ;

Το κλόμπ του Σούλτε διαγράφει ένα ταχύτατο ημικύκλιο και προσγεύεται πάνω στο κρανίο του Σπίθα, που χάνει έντελώς τις αισθή

σεις του.

— Δέ θα μπορέσουμε να του αποσπάσουμε ούτε λέξη!, λέει η Κόμπρα. Πρέπει λοιπόν να απαλλαγούμε από αυτόν, Σούλτς! Δέσε ένα βαρίδι στην καρέκλα και έτσι όπως είναι ρίξε τον στη θάλασσα! Έχουμε πολλή δουλειά απόψε και πρέπει σε μισή ώρα να πάμε να βάλουμε στο χέρι τον Ναμπέ Πα-sà! Αυτός μόνο κατέχει το μυστικό που ψάχνουμε να βρούμε. Μού το είπε ο πρόξενος απόψε όταν πήγα να τον επισκεφθώ. Τελείωνε λοιπόν με τον βλάκα αυτό κι' ας φύγουμε...

Για μία στιγμή, τὸ Πα-ιδί - Φάντασμα σκέπτεται να τραβήξει τὸ πιστόλι του και να σκοτώσει μ' αυτό τους δύο ἐγκληματίες. Μά' όχι! "Αν πυροβολήση, θά' αναστατωθῇ τὸ λιμάνι και θά' φτάση ἡ ἀστυνομία. Και μ'α' ἀπὸ τίς διαταγές που τοῦ ἔδωσε ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν Συμμάχων εἶναι: νὰ μὴ μάθῃ τίποτα ἡ τουρκικὴ κυβένησις, γιατί υπάρχουν πολλοὶ Γερμανόφ-φοι μεταξὺ τῶν μελῶν της και ὑπάρχει φόβος νὰ βοηθήσουν τὴν Κόμπρα ἀντὶ νὰ τὴν καταδώρουν.

Πρέπει ὅμως νὰ σώσῃ ὁπωσδήποτε τὸ φίλο του ἀπὸ τὸν φρικτὸ θάνατο, που θέλουν νὰ τοῦ χάρισουν οἱ δύο Γερμανοὶ δολοφόνοι!

Ἀρπάζεται ἀπὸ τὴν κουραστὴ τοῦ πλοίου και μὲ μιά σύσπασιν τῶν μυῶν του πηδάει πάνω στὸ κατάστρωμα.

Ὁ γίγας και τὸ παιδί

ΚΑΤΩ, μέσα στη μικρὴ κουζίνα, τοῦ γιῶτ, ὁ κτηνώδης Σούλτς σηκώνει ἕνα μεγάλο βαρίδι και τὸ δένει στὴν καρέκλα τοῦ λιπόθυμου Σπίθα μ' ἕνα σκοινί. Ἐπειτα, σκύβει γιὰ νὰ σηκώσῃ τὴν καρέκλα μαζί με τὸ παιδί και νὰ τὸ μεταφέρῃ στὸ κατάστρωμα γιὰ νὰ πετάξῃ ἀπὸ ἐκεῖ τὸ Σπίθα στὴ θάλασσα!

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, ἀκούει ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ καταστρώματος μιά πνιχτὴ κραυγὴ κι' ἕναν ὑπόκωφο γδούπο, σὲν νὰ ἔπεσε χάμω ἕνα βαρὺ σώμα.

— Διάβολε!, λέει. Κάτι συμβαίνει ἐπάνω!

Πετάγεται ὀρθος και ἀκούλουθούμενος ἀπὸ τὴν Κόμπρα βγαίνει ἀπὸ τὴν κουζίνα και ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτια τρία - τρία. Ὁρμάει στὸ κατάστρωμα και βλέπει ἕνα παιδί νὰ ἔχῃ ἀρπάξῃ τὸ φρουρό, νὰ τοῦ ἐφαρμόξῃ μιά ἐπιδέξι' ἀλθὴ ἰαπωνικῆς πάλης και νὰ τὸν πετάξῃ στὴ θάλασσα!

Ἀφήνοντας ἕναν ὑπόκωφο

δρυχηθμό, ο Σούλτς χυμáει éναντίον του παιδιού και ή χερούκλα του διαγράφει ένα τρομακτικό ήμικύκλιο στον áέρα και προσγειώνεται πάνω στο κεφάλι του Έλληνόπουλου. Το Παιδί - Φάντασμα νοιώθει σαν να τον χτύπησαν μ' ένα ήλεκτρικό σφυρί. Το κορμί του έκσφενδονίζεται στην άλλη άκρη του καταστρώματος, χτυπάει πάνω σ' ένα κατάρτι και σωριάζεται έξω, στην προκυμαία με τις αίσθήσεις του μισοχαμένες!

Μέσα από την όμιχλη που θαμπώνει το βλέμμα του, ο Γιώργος βλέπει τον Σούλτς να πλησιάζει με μεγάλα βήματα, να σταματάει πολύ κοντά του και να σηκώνει το πόδι του για να του τσακίσει το κρανίο!

Προσπαθεί να αντιδράσει, να αντισταθεί, μα δεν μπορεί. Το χτύπημα που δέχτηκε ήταν τόσο δυνατό, ώστε τα μέλη του έχουν παραλύσει και είναι άνικανος να κάνει την παραμικρή κίνησι.

Κλείνει τα μάτια του περμένοντας το μοιραίο. Περιμένει μερικές στιγμές και, καθώς δεν συμβαίνει τίποτα, ανοίγει: πάλι τα μάτια του. Βλέπει ένα θέαμα που τον κάνει να γελάσει παρ' όλη την κρίσιμη θέση όπου βρίσκεται.

Η Τσακίτα έχει πηδήσει πάνω στον ώμο του Γερμανού και του τραβάει τα μαλλιά μ' όλη της τη δύναμι! Ταυτόχρονα, ο Μούτς, το ήρωϊκό σκυλάκι του Σπίθα, δαγκώ-

νει άγρια τον Σούλτς στο πόδι!

Λίγο πιο πέρα, ή Καπερίνα συμπλέκεται με την Κόμπρα πάνω στην προκυμαία!

Καταβάλλοντας μια άπεγνωσμένη προσπάθεια, το Παιδί - Φάντασμα πετάγεται όρθιο και παίρνει μ' αβανθία ανάσφα, νοιώθοντας τις δυνάμεις του να ξαναγυρίζουν.

Έπειτα έφορμά éναντίον του Σούλτς και ή γροθιά του προσγειώνεται με φόρα πάνω στο σαγόνι του γίγαντα. Ο Γερμανός τινάζεται προς τα πίσω και πηγαίνει και πέφτει πάνω σ' ένα σωρό σκοινιών, μουγγρίζοντας σαν ένα άγριεμένο λιοντάρι.

Ο Γιώργος δέ χάνει ούτε στιγμή. Μ' ένα πήδημα βρίσκει κοντά του, τον αρπάζει από τον γακκά, τον ανορθώνει και πριν ο Σούλτς βρής τον καρπό να αντισταθεί, του εφαρμόζει μια συντριπτική λαβή που κάνει τα κόκκαλα του πελώριου άντρα να τρίξουν άπαίσια!

Μα ο σωματοφύλακας της Κόμπρας δεν είναι από τους αντιπάλους που δαμάζονται εύκολα. Έχει τρομακτική δύναμι και άντοχη και είναι ίκανος να ύποστη δεκαπλάσια έπιθεση χωρίς να λυγίση. Φουσκώνει το στήθος του τεντώνει τα μπράτσα του και καταρθώνει να σπάσει τη λαβή του μικρού αντιπάλου του.

Τώρα είναι ή σειρά του να περάσει στην έπιθεση. Η χερούκλα του σφγμένη σε μια όγκωδη γροθιά, κινείται προς

τὰ πίσω κι' ἔπειτα πρὸς τὰ μπρός, μὲ στόχο τὸ κεφάλι τοῦ Παῖδου - Φάντασμα. Εἶνα· ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ προμερὰ χτυπήματα ποὺ μποροῦν νὰ δοθοῦν! "Ἄν ἡ γροθιά του πετύχῃ τὸ στόχο της, σίγουρα τὸ κεφάλι τοῦ Ἑλληνόπουλου θὰ ἀποχωριστῇ ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο κορμὶ του καὶ θὰ κυλήσῃ χάμω!

Μὰ ὁ Σούλτς δὲν ἔχει τὴν ταχύτητα ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ νικήσῃ ἓναν ἀντίπαλο σὰν τὸ θρυλικὸ Παῖδι - Φάντασμα. Καθὼς ἡ προμερὴ γροθιά πλῆσιάζει στὸ κεφάλι τοῦ παιδίου ὁ Γιώργος σκύβει ἀπότομα καὶ ἐφαρμάζει ἓνα κόλπο ποὺ τοῦ εἶχε μάθει κάποτε ἓνας καθηγητὴς τῆς ἰαπωνικῆς πάλης, πράκτωρ τῶν Συμμαχων.

—Πρέπει, τοῦ εἶχε πῆ ὁ καθηγητὴς αὐτὸς τῆς πάλης, νὰ ἐκμεταλλεῖσαι τὸ βάρος καὶ τὴν φόρα τοῦ ἀντιπάλου σου. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ πολυλαπλάσιζεις τὴ δική σου δύναμι καὶ συντρίβεις τὸν ἀντίπαλό σου μὲ τὴν ἴδια του τὴ δύναμι! "Ἄν ἓνας ἐχθρὸς θελήσῃ νὰ σοῦ δώσῃ μιὰ γροθιά, σκύψε ἄρπαξε τὸ χέρι του καθὼς θὰ περνᾷ· πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου καὶ τράβα το μ' ὅλη σου τὴ δύναμι πρὸς τὴν κατεύθυνσι πρὸς τὴν ὁποία κινεῖται τὸ χέρι αὐτό. Ἡ φόρα ποὺ ἔχει ὁ ἀντίπαλός σου, πολλαπλασιασμένη ἀπὸ τὸ πρᾶξημά σου θὰ ἐκσφενδονίσῃ τὸ κορμὶ του μακριά! Καὶ ὅσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ φόρα τοῦ ἀντιπάλου σου καὶ

ὅσο πιὸ βαρὺς καὶ πιὸ δυνατὸς εἶναι τόσο πιὸ μακριά, καὶ πρὸ βαρεῖα θὰ ἐκσφενδονιστῇ!

Μὲ τὴν ἀκρίβεια τοῦ τοῦ ἔχει δώσει ἡ μεγάλῃ του πείρα τὸ Παῖδι - Φάντασμα ἐφαρμόζει τὸ κόλπο αὐτό. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνα· ἐκπληκτικόν. Τὸ βαρὺ κορμὶ τοῦ Σούλτς χάνει τὴν ἐπαφὴ του μὲ τὸ κατὰ-στρωμα· ταξιδεύει γιὰ ἓνα-δύο δευτερόλεπτα στὸν ἀέρα καὶ πέφτει μερικὰ μέτρα πιὸ πέρα μὲ τόση φόρα ὥστε χάνει τὶς αἰσθήσεις του!

Ὁ Γιώργος γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀγαπημένης του γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ. Βλέπει τὴν Κατερίνα νὰ πέφτῃ χτυπημένη στὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν Κόμπρα μὲ ἓνα κλόμπ.

Κάνει νὰ κινηθῇ πρὸς τὸ μέρος της, μὰ τὸ κλόμπ τῆς Κόρης τοῦ Χίτλερ τὸν χτυπάει κι' αὐτὸν ἄγρια. Μιὰ στιγμὴ πρὶν χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του ἀκούει τὴν Κόμπρα νὰ διατάξῃ:

—Κατεβάστε τους κάτω κοντὰ στὸν ἄλλο!

Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα τὰ δύο ἡρωϊκὰ καὶ παράταλμα Ἑλληνόπουλα βρίσκονται μέσα στὴν κουζίνα τοῦ γιῶτ δεμένα πάνω σὲ καρέκλες ὁπως ὁ Σπίθας...

Τὸ προμερὸ μυστικόν

ΣΠΙΘΑΣ ἔχει συνέλθει στὸ μεταξὺ καὶ κυττάζει ἐκπληκτὸς

καί λυπημένος τούς δυο φίλους του. Μάι δέ μιλάει. Κι' αυτό γιατί όλη ή προσοχή του είναι στραμμένη στα πόδια του κάτω από τις πτυχές του φορέματός του. Κάποιος ροκανίζει τό σκοινί που του δένει τά πόδια! Καί ύτός ό κάποιος πρέπει νά είναι ό Μούτς, τό πιστό σκυλάκι γιατί που και που άκούγεται κι' ένα σιγαλό γρύλλισμα. Όσο γιά την Τσικίπα ή μαϊμουδίτσα, σαστισμένη έχει κουρνιαώσει πάνω σ' ένα ράφι της κουζίνας και κυττάζει με άπορία τόν κύριό της μήν ξερωπτας τι νά κάνει.

Μπροστά στα παιδιά στέκεται ή Κόμπρα με μιάν θριαμβευτική έκφρασι στό πρόσωπο. Τά όμορφα όλλα στανι κά μάτια της λάμπουν από άγρια χαρά. Δίπλα της στέκεται ό Σούλτς που έχει συνέλθει στό μεταξύ και που με δυσκολία συγκρατεί τόν έαυτό του και την έπιθυμία του νά άρπάξη και νά κομματιάσει με τά χέρια του τό παιδί αυτό που τόλμησε νά του άντισταθή και νά τόν έξευτελίσει έτσι!

—Ήσυχα, Σούλτς, του λέει ή Κόμπρα. Κάνε λίγη ύπομονή! Θά άναγκάσουμε πρώτα τό Παίδι - Φάντασμα νά μάς άποκαλύψη όλα όσα ξέρει κι' έπειτα θά μπορέσης νά έκδικηθής με την ήσυχία σου.

Και ρωτάει γυρίζοντας στό Έλληνόπουλο:

—Γιατί σέ έστειλαν εδώ, Παίδι - Φάντασμα; Για μένα;

—Ναί, άπαντάει ό Γιώργος. Μ' έστειλαν για σένα μά φαίνεται ότι κέρδισες τό παι-

γίδι, Κόμπρα! Θά μπορέσης έτσι νά συνεχίσης τη δουλειά σου άνενόχλητη! Δέ μπορώ παρά νά σέ συγχαρώ!

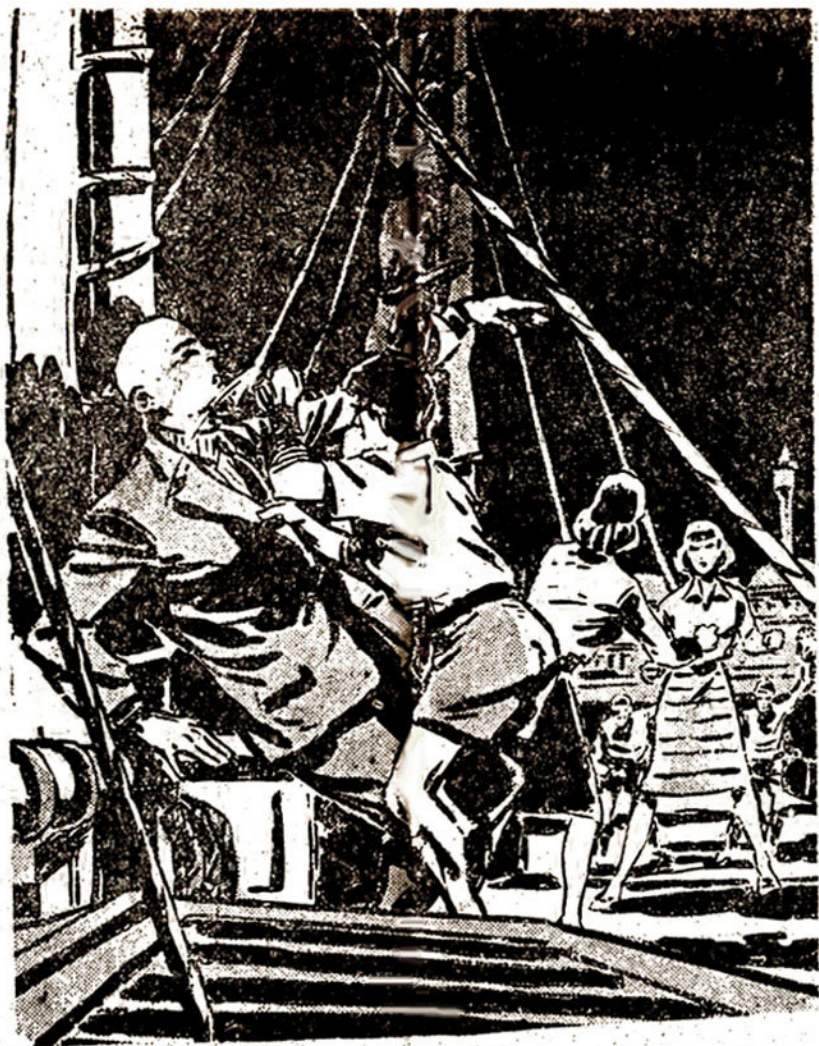
Τό Παίδι - Φάντασμα μιλάει: έτσι γιά νά την κάνει νά παρασυρθή και νά άποκαλύψη τά σχέδιά της. Πραγματικά, τά μάτια της Γερμανίδας λάμπουν από Ικανοποίηση είς τά λόγια του Γιώργου. Είναι κλακευτικό γι' αυτήν νά παραδέχεται την ήττα του τό θρυλικό Παίδι-Φάντασμα που έχει μικήσει όλους τούς Γερμανούς, Ιταλούς και Γαλλινέζους πράκτορες που τόν άντιμετώπισαν στό παρελθόν.

Γιά νά την παρακινήσει περισσότερο, τό Έλληνόπουλο προσθέτει:

—Τό τρομερό είναι ότι νικήθηκα στην πιο μεγάλη και πιο σημαντική άποστολή που έχω αναλάβει ποτέ στην άποστολή άκριβώς από την όποία έξαρτάται ή τύχη του πολέμου!

—Ναί!, άπαντάει ή Κόρη του Χίτλερ. Ή τύχη του πολέμου έξαρτάται πραγματικά από την ύπόθεσι αυτή! Τώρα, που εσύ δέν θά μπορείς νά με έμποδίσης ή Γερμανία θά κατασκευάση πρώτη την άτομική βόμβα και όλα τά έθνη της γής θά ύποταχθούν στην πατρίδα μου και στον πατέρα μου τόν μεγάλο Χίτλερ! Τά κοιτάσματα ούρα νίου, που βρέθηκαν στό όρος Ταύρος, κοντά στα Άδανα, θά πέσουν στα χέρια μας και ή πρώτη άτομική βόμβα θά δη τό φώς!

Ό Γιώργος νοιώθει ένα παγερό ρίγος στη ραχοκοκκαλιά του. Έχει άκούσει ότι οι Σύμ-

Ἡ γροθιά τοῦ Ἑλληνόπουλου προσγειώνεται πάνω στό σαγόνι τοῦ Σούλτς!

μαχοι: και οι Γερμανοί έπιστήμονες αγωνίζονται άπεγνωσμένα να κατασκευάσουν μια νέα βόμβα που θα έχει δύναμη χιλιάδες φορές μεγαλύτερη από μια κοινή βόμβα! Και έχει ακούσει ότι για την κατασκευή της είναι άποραίτητο το ούρανό που είναι ένα από τα πιο σπάνια στοιχεία της φύσεως.

Αυτός λοιπόν είναι ο σκοπός της επ'σκέψεως της Κόμπρας στην Τουρκία! Κάποιος ή κάποιοι βρήκαν κάπου κοντά στα "Αδανα κοτάσματα ούρανού και ο Χίτλερ το έμαθε αυτό πριν από τους Συμμάχους και έσπευσε να στείλη την ίδια του την κόρη για να το άποσπάση από τους Τούρκους και να έξασφαλίση έτσι την πρώτη άτομική βόμβα για τη Γερμανία! Και μαζί με τη βόμβα θα έξασφαλίση τη νίκη!

—Η πρώτη άτομική βόμβα, συνεχίζει με θρασυευτικό τόνο η Κόμπρα θα πέση στη Νέα Υόρκη και θα την έξαφανίση από το πρόσωπο της γης μαζί με τα έπτά έκατομύρια των κατοίκων της! "Όπως καταλαβαίνεις, Παιδί - Φάντασμα πρέπει να σπεύση να δηλώση ύποταγή στη Γερμανία και φυσικά το ίδιο θα κάνουν και τα άλλα κράτη! Δυστυχώς για σένα και για τους δικούς σου, δεν πρόλαβες να κάνης τίποτα για να με σταματήσης Παιδί-Φάντασμα! Απόψε κ'όλας τε λειώνει η Ιστορία αυτή και το πρώτο φορτίο ούρανού θα φύ

γη για το Βερολίνο με ένα άεροπλάνο!

Γυρίζει στο σωματοφύλακά της και λέει:

—Είναι δικό σου Σούλτς! Πρέπει όμως να άπαλλαγούμε από αυτούς όσο μπορούμε π'ό άθόρυβα. Δεν πρέπει να τραθήξουμε την προσοχή της άρτυνομίας γιατί δε μας συμφέρει να πληροφηθούν την παρουσία μας εδώ. Μπορεί να μας φέρουν έμπόδια και να ματαωθούν έτσι τα σχέδιά μας! Σκότώσε τους και ρίξε τους στη θάλασσα!

Ο Σπίθας έχει πάψει πια να ακούη την Κόμπρα. Παρακαλουθεί τις κινήσεις της Τσικίτας, που τον κάνουν να άπορη. Σίγουρα η πονηρή μαϊμουδίτσα κάτι έχει στο μυαλό της. Καταβαίνει άθόρυβα από το ράφ: βγαίνει από την κουζίνα χωρίς να την πάρουν είδησι: οι δυο Γερμανοί και χάνεται.

Που πηγαίνει άραγε; άναρωτείται ο Σπίθας. Τι πηγαίνει να κάνη; Είναι σίγουρος ότι η Τσικίτα δεν πρόκειται να τον εγκαταλείψη έτσι στην κρίσιμη στιγμή της ζωής του. Κάτι πηγαίνει να κάνη. Τι όμως;

«Φωτιά! Φωτιά!»

Η ΤΣΙΚΙΤΑ διασχιζει γοργά ένα διάδρομο ψάχνοντας τα διάφορα δωμάτια που συναντά στο δρόμο της. Κάτι ψάχνε: να βρη. Ίσως κανένα όπλο για να βοηθήση τους φί

λους της που κινδυνεύουν.

Πάνω σ' ένα τραπέζι δρίσκει ένα κουτί σπέρτα. Πηδάει επάνω, παίρνει το κουτί και το περιεργάζεται γι' αμφοτέρους στιγμές με πολύ σκεπτικό ύφος. "Επειτα, ζωώνει κωμικά τὰ χείλη της και τὰ ματάκια της λάμπουν λές και μιὰ ξαφνική σκέψη γεννήθηκε στο μυαλό της. Πηδάει στο πάτωμα και δγαίνει από το δωμάτιο.

Συνεχίζει το ψάξιμο από δωμάτιο σ' ένα δωμάτιο, με το κουτί τὰ σπέρτα πάντα στο χέρι. "Ανοίγει μιὰ πόρτα στο βάθος του διαδρόμου και τὰ μάτια της σπινθίζουν πάλι με μιὰ παράξενη έκφραση. "Έχει φτάσει στην αποθήκη του γι' αυτό. Είναι ένα μεγάλο δωμάτιο γεμάτο κασόνια και τσουβάλα. Μπαίνει μέσα και εξετάζει με προσοχή τὰ κασόνια και τὰ τσουβάλα. Περιέχουν μπαμπάκι.

Χωρίς να χάση στιγμή, ή μαϊμουδίτσα δγάζει ένα σπρίο το, τὸ ανάβει και τὸ πλησιάζει: σ' ένα ανοιχτὸ κιβώτιο. Τὸ μπαμπάκι ἀρπάζει ἀμέσως φωτιά, ἐνὺ τὸ ξυπνὸ ζῶο τραβέτα: τρομαγμένο πίσω και τρέχει με μικρὰ πηδηχτὰ βήματα πρὸς τὴν ἐξοδο...

Τὴν ἴδια στιγμή μέσα στην κουζίνα τοῦ γι' αὐτ, ὁ δολοφόνος Σούλτς ἐτοιμάζεται νὰ ἐξοντώσῃ τὰ τρία Ἑλληνόπουλα. Με τὰ χέρια ἀπλωμένα πηγαίνει κοντὰ στο Σπίθα γι' αὐτὸν πιάσῃ ἀπὸ τὸ λαιμὸ και νὰ τὸν πνίξῃ σὰν κοτὸ πουλὸ!

—Μανούλα μου!, δογγάει τὸ καθυστερημένο στο μυαλό και ἀδιάκοπα πεινασμένο παιδί. Τὶ σκοπεύεις νὰ μοῦ κάνῃς, ἀγαπητὲ μου Σούλτς; "Αν μοῦ σφίξης τὸ λαιμὸ, θὰ χωνέψω τοὺς μεζέδες που ἔφαγα ἀπὸ τὴν πολλὴ συγκίνησι: και θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα! Θά...

Ὁ Σπίθας σωπαίνει και μιὰ ἔκφρασι: χαρὰς ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του. Προσθέτει διαστικά:

—Ὁχι Σούλτς! Ψέματα, σοῦ εἶπα! "Ελα κοντὰ μου, Σουλτσόκι: μους Δὲ ἐπιθυμῶ τίποτ' ἄλλο στη ζωὴ μου παρὰ νὰ με πνίξῃς ἐσὺ με τὰ χερὰκια σου! "Ελα!

Ὁ Σούλτς πηγαίνει πρὸ κοντὰ και κάνει νὰ πιάσῃ τὸ παιδί, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται τὶ τὸν περιμένει. Δὲν ξέρει ὅτι ὁ Μούτς ἔκρυψε ἐπιτέλους αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ σκοπὸ που δένει: τὰ πόδια τοῦ Σπίθα και ὅτι ὁ Σπίθας ἐτοιμάζεται νὰ τὸν ὑποδεχτῇ με μιὰ... ποδοσφαιρικὴ ἐπίδειξι!

Πραγματικά, καθὼς τὰ δάχτυλα ἀγγίζουν πιά τὸ λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ ὁ Σπίθας τινάζει ξαφνικά πρὸς τὰ ὑπερὸς τὸ δεξιὸ πόδι: τοῦ με ὅλη τὴ δύναμι: που διαθέτει. "Ενα οὐρλιαχτὸ πόνου ἐξηπδάει ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Σούλτς καθὼς τὸ παπούτσι τοῦ Σπίθα τὸν γυπάζει πάνω στο κόκκαλο τῆς γάμπας τοῦ ἀρστεροῦ τοῦ ποδιοῦ.

Ὁ γίγαντας δ' πλύνεται στα δυὸ πέφτει χάμω κι' ἔπειτα πετάγεται ἀμέσως ὀρ-

θιος καὶ ὁρμάει πάλι ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Σπίθας περὶ μενε τὴν ἐπίθεσι αὐτῇ καὶ εἶναι ἔτοιμος. Σηκώνει καὶ τὰ δύο του πόδια τώρα καὶ χτυπάει μὲ τὶς πατούσες του τὸν Γερμανὸ στὸ στήθος. Ὁ Σούλτς τινάζεται πρὸς τὰ πίσω, δροντάει πάνω στὸν τοῖχο καὶ μένει ἐκεῖ ζαλισμένος ἀφρίζοντας ἀπὸ τὴ λύσσα του.

Μὲ μιὰ ψυχρὴ κίνησι ἡ Κόμπρα βγάζει τὸ πιστόλι της καὶ στρέφει τὴν κάνη του πρὸς τὸ στήθος τοῦ Σπίθα.

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ πυροβολήσῃ. Κραυγὲς ἀντηχοῦν μέσα στὸ γιῶτ:

—Φωτιά! Φωτιά! Καυγόμαστε! Ὅλο: ἔξω! Ὅλοι στὴ στεριά!

Ἕνας πυκνὸς καπνὸς μπαίνει στὴν κουζίνα ἀπὸ τὸν διὰ δρομο. Ἡ Κόμπρα τρέχει στὴν πόρτα κυττάζει ἔξω καὶ βλέπει τεράστιες φλόγες νὰ ξεπηδοῦν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἀμπαροῦ!

—Πῆραν φωτιά τὰ κασόνα μὲ τὸ μπαμπάκι!.. λέει μὲ τρόμο. Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως γιατί σὲ λίγες στιγμὲς τὸ πλοῖο θὰ ἔχη γίνῃ πυρορτέχνημα! Ὅσο γι' αὐτοὺς, ἔδω; ἄφησέ τους ζωντανούς, Σούλτς! Δὲν ὑπάρχει καλύτερὴ τιμωρία ἀπὸ τὸ νὰ καοῦν ζωντανοί! Ἀκολουθήσέ με, πρὶν μᾶς κλείσουν τὸ δρόμο οἱ φλόγες!

Καὶ βγαίνουν τρέχοντας ἀπὸ τὴν κουζίνα. Ὁ Σούλτς διστάζει γιὰ μιὰ στιγμὴ. Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ μείνῃ πίσω καὶ

νὰ ἐκδικηθῇ τὰ παιδιὰ ἐκτελώντας τα μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια. Μὰ δὲν τοῖμα νὰ παρακούσῃ στὶς διαταγὲς τῆς Κόμπρας. Βγαίνει κι' αὐτὸς ξοπίσω της.

Τὰ τρία παιδιὰ μένουν μόνα μέσα στὴν κουζίνα. Ὁ καπνὸς γίνεται ὅλο καὶ πρὸ πυκνὸς καὶ μαρκεῖς γλώσσες φωτὸς ἀρχίζουν νὰ μπαίνουν ἀπὸ τὴν ἀνοχτὴ πόρτα!

—Μανούλα μου!, βογγάει ὁ Σπίθας μὲ ἀπόγνωσι. Θὰ πάω στὸν ἄλλο κόσμο νηστικός καί... ψητός!

Τὸ Παδί - Φάντασμα σφίγγει τὰ δοντία του. Ἡ ψυχὴ του ἔχει γεμίσει φρίκη. Δὲν τὸν νοιάζει γιὰ τὸν ἑαυτὸ του Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ ὑποφέρει τὴ σκέψι ὅτι ἡ ἀγαπημένη του καὶ ὁ καημένος ὁ Σπίθας θὰ πεθάνουν μὲ τὸν πρὸ φριχτὸ καὶ πρὸ βασανιστικὸ θάνατο ποὺ μπορεῖ νὰ συλλάβῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Θέλει νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν κόλαση αὐτῇ πρὶν οἱ φλόγες ἀρχίσουν νὰ καταβροχθίζουν τὰ κορμιά τους ζωντανά. Μὰ καταλαβαίνει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα! Τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ παρακολουθήσῃ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια τὸ μαρτύριό τους!

Οἱ φλόγες ἔχουν μὴ τὴν πόρτα καὶ ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ θὰ τυλίξουν τὰ τρία ἡρωϊκά παιδιὰ. Δὲν ὑπάρχει πιά καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας!

Καὶ τότε, ξαφνικὰ μιὰ μικροσκοπικὴ μορφή μπαίνει ὀρηκτικὰ στὸ δωμάτιο περνών-

τας ανάμεσα από τις φλόγες. Είναι η Τσικίτα ή ξευπη μαί μουδίτσα του Σπίθα και κρατάει στο χέρι της ένα μαχαίρι. Χωρίς να χάση ούτε στιγμή η Τσικίτα τρέχει κοντά στον κύριο της και του κόβει το σκοινί που τον δένει ακόμα πάνω στην καρέκλα.

Ο Σπίθας πετάγεται όρθιος, αρπάζει το μαχαίρι από το χεράκι της Τσικίτας και κόβει με γοργές κινήσεις τα σκοινιά του Γιώργου και της Κατερίνας!

Μέσα από τις φλόγες

ΤΑ ΤΡΙΑ Έλληνόπουλα είναι έλευθερα τώρα! Μά η έλευθερία τους αυτή είναι δώρο αδωρο! Τους έχουν ζώσει τώρα από παντού οι φλόγες και είναι προβληματικό αν θα κατορθώσουν να βγούν από την κόλαση αυτή της φωτιάς ζωντανοί!

Μά το εφευρετικό μυαλό του Παιδιού - Φάντασμα λειτουργεί με ήρεμία και ταχύτητα. Βλέπει ότι αν δοκιμάσουν να βγούν από την κουζίνα θα ψηθούν κυριολεκτικά ά-

πό τις μεγάλες φλόγες που μπαίνουν από την άνοιχτη πόρτα. Αν πάλι μείνουν, θα ψηθούν επίσης ζωντανοί εκτός αν πεθάνουν στο μεταξύ από ασφυξία από τους καπνούς.

Μά μόνο έλπίδα σωτηρίας υπάρχει. Ο Γιώργος τρέχει σε μία γωνιά της κουζίνας και σηκώνει ένα μεγάλο κουβά γεμάτο νερό.

—Θά βραχούμε με το νερό αυτό, λέει γοργά, και θα ανεβούμε τρέχοντας στο κατάστρωμα! Αν είμαστε τυχεροί, μπορεί να γλυτώσουμε!

Αδειάζει το μισό κουβά πάνω στην Κατερίνα και τον άλλο μισό πάνω στο Σπίθα. Έπειτα σηκώνει ένα κανάτι και το αδειάζει πάνω του.

—Εμπρός!, λέει.

Τα παιδιά, το ένα πίσω από το άλλο, βγαίνουν από την κουζίνα. Η ψυχή τους γεμίζει τρόμο στο θέαμα που αντικρύζουν. Ολόκληρο το έσω-τερικό του γιούτ έχει μεταβληθεί σ' ένα φούρνο όπου η θερμοκρασία έχει ανεβεί σε απίστευτα ύψη! Βλέπουν τα δοκάρια να συστρέφονται και τα μέταλλα να λιώνουν μέσα στις φλόγες και βλέπουν το σκάφος να ανοίγει σιγά-σιγά έτοιμο να βουλιάξει για πάντα μέσα στα σκοτεινά νερά του λιμανιού της Κωνσταντινουπόλεως! Δεν τους μένουν παρά μόνο μερικές στιγμές για να σωθούν...

Τρέχουν προς τη σκάλα που οδηγεί στο κατάστρωμα και την ανεβαίνουν γοργά ενώ νοιώθουν τα μάγουλά τους

νά καψαλίζονται παρ' όλον
ὅτι εἶναι βρεγμένα με νερό.

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ λίγα
δευτερόλεπτα ποὺ τοὺς φαί-
νονται αἰῶνες τὰ Ἑλληνόπου-
λα φτάνουν στὸ κατὰστρομα
τοῦ γιῶτ καὶ ὁ δροσερὸς ἀέ-
ρας τῆς νύχτας τοὺς χτυπάει
στὸ πρόσωπο καὶ τοὺς ἀνα-
κουφίζει. Τὸ μέρος τοῦ κατα-
στροφῆς ὅπου βρίσκονται
δὲν ἔχει ἀκόμα πιάσει φωτιά
μὰ ἡ πλώρη καὶ ἡ πρύμη τοῦ
πλοίου φλέγονται σὰν λαμπά-
δες!

Κουδονίσματα καὶ οὐρλα:
χτὰ ἀπὸ σειρήνες φτάνουν ὡς
τ' αὐτιά τους. Εἶναι τὰ αὐτο-
κίνητα τῆς ἀστυνομίας καὶ
τῆς πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας
ποῦ ἔρχονται νὰ δοῦν τὴ συμ-
βαίνει καὶ νὰ δοκιμάσουν νὰ
σβήσουν τὴ φωτιά.

— Δὲν πρέπει νὰ μᾶς δῇ,
κανένας!, λέει ὁ Γιῶργος. Δὲν
πρέπει νὰ μάθῃ κανένας ὅτι
γλυτώσαμε! Πέστε στὴ θά-
λασσα πρὸς τὸ μέρος τοῦ πε-
λάγους!

Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο πέ-
φτουν στὴ θάλασσα καὶ ἀπο-
μακρύνονται κολυμπώντας ἀ-
πὸ τὸ γιῶτ ποὺ καίγεται.
Πλησάζουν στὴν προκυμαία,
σ' ἕνα σημεῖο πενήντα μέτρα
πρὸ πέρα, βγαίνουν ἔξω κυττά-
ζουν πίσω καὶ μιὰ κραυγὴ
τρόμου βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα
τους. Τὸ γιῶτ ἀνοίγει ξαφνικὰ
στὰ δυὸ καὶ χάνεται: μέσα
στὴ μαύρη θάλασσα μαζί με
μερικoὺς πυροσβέστες ποὺ
προσπεθοῦσαν νὰ σβήσουν
τὴ φωτιά! Ἄν εἶχαν μείνει
στὸ πλοῖο μερικὰ λεπτὰ ἀκό-

μα, τὰ τρία παιδιὰ δὲν θὰ ὑ-
πῆρχαν τώρα!

Πρῶτος συνέρχεται ἀπὸ τὴ
φρίκη ὁ Γιῶργος.

— Ἀκολουθήστε με, παι-
διὰ, λέει. Πρέπει νὰ ἀπομα-
κρυνθοῦμε ὅσο πρὸ γρήγορα
μπορέσουμε ἀπὸ τὸ μέρος αὐ-
τὸ! Μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀφήσῃ ἡ
Κόμπρα καπνὲς ἀνθρωπὸ της
νὰ παρακολουθήσῃ τὴ φωτιά
καὶ δὲν πρέπει νὰ μᾶς δῇ!
Πρέπει νὰ μᾶς νομιζῇ νεκροὺς
ἡ Κόρη τοῦ Χίτλερ! Ἔτσι
θὰ μπορέσουμε νὰ ματαῶσου-
με πρὸ εὐκολὰ τὰ σχέδιά της.

Μπαίνουν σ' ἕνα δρόμο καὶ
μὲ γοργὸ δῆμα ἀπομακρύνον-
ται ἀπὸ τὸ λιμάνι. Ξαφνικὰ,
ὁ Σπίθας σταματᾷ:

— Θὰ γυρίσω πίσω!, δη-
λώνει.

— Πίσω; Ποῦ πίσω;

— Στὸ λιμάνι. Στὴν ἀνα-
μπουμπούλα ἔφυγαν ἐντελῶς
ἀπὸ τὸ μυαλό μου ἡ Τσικίτα
καὶ ὁ Μούτς! Πρέπει νὰ πάω
νὰ τοὺς σώσω!

— Εἶσαι τρελλός!, λέει τὸ
Πα·δί - Φάντασμα. Σίγουρα,
τὰ καημένα τὰ ζῶα κἀγκαν
ζωντανὰ ἢ βούλιαξαν μαζί με
τὸ γιῶτ! Δὲν μπορεῖς νὰ τὰ
βοηθήσῃς πιά. Ἔπρεπε νὰ
σκεφτοῦμε πρὸ νωρὶς γιὰ τὴν
Τσικίτα καὶ τὸν Μούτς. Τῶ-
ρα εἶναι πιά πολὺ ἀργά! Τὸ
μόνο ποῦ θὰ καταφέρῃς θὰ
εἶναι νὰ σὲ δοῦν οἱ ἄνθρωποι
τῆς Κόμπρας καὶ νὰ μάθουν
ἔτσι ὅτι γλυτώσαμε!

— Δίκιο ἔχεις, μουρμουρί-
ζει ὁ Σπίθας με ἀπόγνωσι.
Τώρα εἶναι πιά πολὺ ἀργά!

Καὶ σκεπάζοντας τὸ πρό-

σωπό του με τις παλάμες του
βάζει τα κλάματα. Ξαφνικά,
ένα χεράκι του χαϊδεύει τα
μαλλιά ενώ κάτι μαλακό και
υγρό τού άγγιζει τη γάμπα.
'Ανοίγει τα μάτια του και ά-
φήνει μία κραυγή χαράς. 'Η
Τσικίτα είναι κουρνιασμένη
στον ώμο του και ο Μούτς τρι-
γυρίζει στα πόδια του. Είναι
και οι δύο τους μούσκεμα στο
νερό, μα δεν φαίνονται να έ-
χουν πάθει το παραμικρό!

—Μανούλα μου!, κάνει ο
Σπίθας τρελλός από χαρά.
Και αρχίζει να χορεύει πε-
τώντας από πάνω του τα φο-
ρέματα με τα όποια είχε με-
ταμφιεσθή σε χανουμάκι...

Ναμπέ Πασάς

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ σηκώνει το ακουστικό του τηλεφώνου μέσα στο σαλονάκι του σπιτιού του και παίρνει έναν αριθμό.

—'Εμπρός!, λέει. 'Ο Τρύφων έκει! 'Εδώ ο Λεοντόκαρδος! 'Εχω ένα σπουδαίο μήνυμα να σου μεταδώσω!

Τα όνόματα αυτά είναι συνθηματικά. 'Ο Τρύφων είναι ψευδώνυμο ενός από τους πιο ικανούς πράκτορες των Συμ-

μάχων στην Κωνσταντινούπολη, με τον όποιον το Παδί-Φάντασμα είχε εντολή να έρθει σ' έπαφή σε περίπτωση ά-νάγκης.

—Σέ άκούω Λεοντόκαρδε!
'Ο Γιώργος άκουμπάει το ακουστικό και γυρίζει στους φίλους του.

—Θά πάτε κι' έσείς στο ίδιο μέρος, θά κρυφτήτε σε καμμά σκοτεινή γωνιά και θά με περιμένετε. 'Εγώ θά δοκιμάσω στο μεταξύ να μάθω αυτό που θέλω κάνοντας μιά επίσκεψη στο σπίτι του Ναμπέ Πασά. 'Όπως έμαθα, ο Ναμπέ Πασάς είναι ένας μεγαλοεπιχειρηματίας που ασχολείται με μεταλλεία.

...Μισή ώρα αργότερα, το Παδί-Φάντασμα μπαίνει σ' ένα σκοτεινό και ήσυχο δρόμο της Κωνσταντινουπόλεως, σέ απόσταση όχι μεγαλύτερη από πέντε τετράγωνα από την 'Αγία Σοφία.

Σταματάει κοντά σ' ένα μεγάλο αρχοντικό σπίτι και, κρυμμένος πίσω από τον κορμό ενός δέντρου, το εξέτάζει με προσοχή. Κανένας φρουρός δεν υπάρχει στην αυλό-πορτά του και το σπίτι φαίνεται έρημο έκτος από ένα παρθένο του επάνω πατώματος που είναι φωτισμένο. Τό 'Ελληνόπουλο πλησιάζει στην αυλόπορτα και την σπρώχνει ελαφρά. 'Η πόρτα υποχωρεί στο σπρώξιμό του.

Τα μάτια του λάμπουν περριεργά. Καταλαβαίνει τι έχει συμβή και αυτό τον κάνει να είναι αίσιόδοξος για την έπι-

τυχία της νυχτερινής έκστρα-
τειας του.

Προχωρεί μέσα στον κήπο
με χίλιες προφυλάξεις, γλυ-
στρώντας ανάμεσα στα δέν-
τρα σαν ένα αληθινό φάντα-
σμα. Φτάνει στην είσοδο του
σπιτιού και σπρώχνει την
πόρτα. Υποχωρεί κι' αυτή
στο σπρώξιμό του.

Μπαίνει μέσα σ' ένα μεγά-
λο χώλ φωτισμένο από έναν
ηλεκτρικό γλόμπο και μαρ-
μαρώνει με το αίμα παγω-
μένο στις φλέβες του. Στή μέ-
ση του χώλ, στο πάτωμα, εί-
ναι ξαπλωμένος ένας άντρας
με το κρανίο του ανοιγμένο
στά δύο! Πιο πέρα ένας άλ-
λος είναι καθισμένος χάρω,
νεκρός, με την πλάτη άκου-
μπισμένη στον τοίχο και μ' έ-

να μαχαίρη στην καρδιά!

— Δέ διστάζουν μπροστά
σέ κανένα έγκλημα για να πε-
τύχουν το σκοπό τους οι δο-
λοφόνοι αυτοί!, μευμουρίζει
το Έλληνόπουλο με το πρό-
σωπο χλωμό. Μά θα τιμωρη-
θούν μια μέρα όπως τους ά-
ξιζε!

Δασχίζει το χώλ και άνε-
βαίνει άθόρυβα τη σκάλα,
πού οδηγεί στο επάνω πάτω-
μα, προχωρεί σ' ένα διάδρο-
μο και σταματάει μπροστά
σέ μια μισάνοιχτη πόρτα, ά-
πό την όποία βγαίνει μια λου-
ρίδα φωτός.

Άπό το άνοιγμα βλέπει το
έσωτερικό του δωματίου και
τά μάτια του λάμπουν ακόμα
πιο πολύ.

Ένας ηλικιωμένος άντρας

Οι φλόγες τυλίζουν τὰ τρία Έλληνόπουλα!

— Θα μάς πής πού είναι τὸ οὐράνιο, ἀλλοιῶς...

μὲ φέσι: στὸ κεφάλι: εἶναι καθ' ἑαυτὸν πρὶν ἀπὸ ἕνα τραπέζι. Ἔχει τὰ χέρια του ὑψωμένα μπροστά στὴν ἀπειλὴ ἑνὸς πιστολῶν, πού εἶναι κουρνιασμένο στὸ χέρι τῆς Κόμπρας, τῆς σατανικῆς Κόρης τοῦ Χίτλερ! Δίπλα στὴν Κόμπρα στέκεται ὁ ἀπαίσιος δολοφόνος, ὁ Σούλτς, πού σίγουρα εἶχε σκοτώσει τοὺς δυὸ δυστυχισμένους ἀνθρώπους τοῦ Ναμπέ Πασά!

Ἡ φωνὴ τῆς Κόμπρας ἀκούγεται καθαρὴ καὶ σκληρὴ μέσα στὴ σιγαλὰ τοῦ δωματίου:

— Ναμπέ Πασά! Δὲν ἤρθαμε ἐδῶ γιὰ νὰ παίξουμε! ἤρθαμε γιὰ νὰ μάς πῆς πού βρίσκεται τὸ φορτίο μὲ τὸ οὐ

ράνιο! Ἄν δὲν μάς τὸ πῆς, εἰς πεθάνης, ὅπως πέθανε ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα ὁ μόνος ἀνθρώπος πού θὰ μπορούσε νὰ φέρῃ ἐμπόδια στὰ σχέδιά μας, τὸ Παῖδι - Φάντασμα!

— Δὲν ἔχω τὸ δ:καίωμα νὰ μιλῶ!, ἀπαντᾷ: ὁ Ναμπέ Πασάς μὲ φωνὴ πού τρέμει. Ἔχω δηλώσει τὸ φορτίο αὐτὸ στὴν τουρκικὴ κυβέρνησι καὶ, αὐριο τὸ πρῶτ, πρόκει:ται: νὰ τὸ παραδώσω! Ἄν σὰς πῶ πού εἶναι: καὶ τὸ πάρετε, εἶμαι χαμένος! Θὰ μὲ περάσουν ἀπὸ στρατοδ:κεῖο καὶ θὰ μὲ τουφεκίσουν!

— Ἄν δὲ μιλῆσης εἰσαι χαμένος ἀπὸ τώρα!, γρυλλίζει ὁ Σούλτς. Νὰ τὸν παραλάβω, Κόμπρα;

Και άπλώνει τις χερούκλες του προς τὸ μέρος τοῦ Τούρκου. Τὸ πρόσωπο τοῦ Ναμπέ Παισᾶ χλωμιάζει· ἀκόμα πιὸ πάλυ καὶ τὸ στόμα του ἀνοίγει· σπασμωδικὰ ἀπὸ τὸν τρόμο.

—Μή!· κάνει· μέ πνιχτὴ φωνή· Μή!· Θὰ μιλήσω!· Τὸ οὐράνιο βρίσκεται· σ' ἓνα σπιτάκι· στὴν ἀκρογιάλιᾶ τῆς θάλασσας τοῦ Μαρμαρά...

Καὶ τοὺς δίνει· μιὰ διεύθυνση·.

Τὸ ἑλληνόπουλο δὲν περιμένει· ἄλλο. Γυρίζει πίσω, κατεβαίνει· γοργὰ τὴ σκάλα, διασχίζει τὸ χῶλ καὶ βγαίνει στὸν κήπο. Καθὼς πλησιάζει· στὴν αὐλόπορτα, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ φτάνει ὡς τ' αὐτὰί του ἓνα ἀνατριχιαστικὸ οὐρανόχρτο ποὺ κάνει τὴν καρδιά του νὰ παγώσει. Τὸ οὐρανόχρτο σδῆνει ἀπότομα καὶ τὸ Παιδί - Φάντασμα καταλαβαίνει ὅτι· ὁ Ναμπέ Πασᾶς ἔβηκε οἰκτρὸ τέλος στὰ ζωώδη χέρια τοῦ Σούλτα! Οἱ Γερμανοὶ τὸν ἐξέλιπσαν γιὰ νὰ καλύψουν τὰ ἴχνη τους καὶ νὰ μπορέσουν ἔτσι· ἀνενόχλητα νὰ πάρουν τὸ οὐράνιο καὶ νὰ τὸ φυγαδεύσουν στὴ Γερμανία...

Ἡ κρίσιμη ὥρα

ΒΓΑΙΝΕΙ στὸ δρόμο καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχει. Καταλαβαίνει ὅτι ἀπὸ τὴ γρηγοράδα του ἐξαρτῶνται τὰ πάντα. Ἔχει φτάσει στὸ πιὸ κρίσιμο σημεῖο τῆς ἀποστολῆς του καὶ ὅλα

πρὶν εἶναι· τώρα ζήτημα χρόνου. Θὰ νικήσῃ στὸν ὑποχθόνιο αὐτὸ πόλεμο ἐκεῖνος ποὺ θὰ φτάσῃ πρῶτος στὸ σπιτάκι· ἐκεῖνο τοῦ Μαρμαρά!

Τρέχοντας διασχίζει τὴν ἀπόστασι· πρὺ τὸν χωρίζει ἀπὸ τὴν Ἁγία Σοφία καὶ φτάνει· πίσω ἀπὸ τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας, ποὺ τόσες ἐνδοξες ἡμέρες ἔχει γνωρίσει στὸ παρελθόν καὶ ποὺ περιμένει αἰῶνες τώρα νάρθῃ ὁ βασιλεὺς ποὺ θὰ ἀποτελεῖ ὡση τὴ λειτουργία ποὺ ἔβαινε στὴ μέση· ἔτσι· ἔπεσε ἡ Πόλη!

Βλέπει· ἓνα φορτηγὸ σταματημένο ἐκεῖ κοντὰ· Πλησιάζει ἀφήνοντας ἓνα συνθηματικὸ σφύρημα. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου προβάλλει τὸ κεφάλι· τοῦ ἀπὸ ἓνα παραθυράκι. Ταυτόχρονα, δυὸ ἴσκιοι ἀποσπῶνται ἀπ' τὸ κοῖλωμα μιᾶς πόρτας καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος του. Εἶναι ὁ Σπίθας καὶ ἡ Κατερίνα.

Ὁ Γάργος δίνει στὸν πρᾶκτορα τῶν Συμμάχων τὴ διεύθυνση· τοῦ σπιτιοῦ τῆς ἀκρογιάλιᾶς τοῦ Μαρμαρά καὶ πηδαίει στὸ πίσω μέρος τοῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου μαζί με τὴν Κατερίνα καὶ τὸ Σπίθα. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκινᾷ καὶ ἀναπτύσσει γοργὰ ταχύτητα κατευθυνόμενον πρὸς τὴ θάλασσα.

Καθὼς ταξιδεύουν, τὸ Παιδί - Φάντασμα ἐξηγεῖ στοὺς βοηθοὺς του τί ἔχει συμβῇ. Ὅταν τελειώνει, προσθέτει:

—Ἄν φτάσουμε πρῶτοι, ἡ Κόμπρα θὰ δοκιμάσῃ τὴν πιὸ ὀδυνηρὴ καὶ πιὸ μεγάλῃ ἐκ-

πληξί τῆς ζωῆς τῆς!

— Εἶναι αὐτὸ ποὺ λένε: ἦρθε γιὰ μαλλὶ καὶ φεύγει κουρεμένη!, λέει ὁ Σπίθας γελώντας.

Μὰ ὁ Γῶργος δὲν ἔχει καμμιὰ ὄρεξη γιὰ γέλια. Εἶναι τόσο κρίσιμες οἱ στιγμὲς ποὺ περνοῦν ὥστε ἡ σκέψις τοῦ εἶναι συγκεντρωμένη στὸ τί τοὺς περιμένει στὸ σπιτάκι ἐκεῖνο τῆς παραλίας. Νοιώθει μιὰ βαθεῖα ἀνησυχία: ὅτι ὁ Ναμπὲ Πασάς εἶπε ψέματα στοὺς Γερμανοὺς γιὰ τὸν παραπλανήση; Ἄν δὲν εἶναι στὸ σπιτάκι ἐκεῖνο τὸ φορτίο τοῦ οὐρανοῦ;

Πλησάζουν τώρα στὴν παραλία, σ' ἓνα προάστειο τῆς Πόλης. Μπαίνουν σ' ἓνα δρομάκι, βγαίνουν στὴν παραλία καὶ τὸ αὐτοκίνητο φρενάρει ἀπτότομα.

— Τί συμβαίνει; ρωτᾷ: ὁ Γῶργος τὸν πράκτορα σκύθοντας μπροστά.

— Τὸ σπίτι εἶναι ἐκεῖνο ἐκεῖ!, ἀπαντᾷ αὐτὸς δείχνοντας ἓνα χαμηλὸ ψαράδικο σπίτι κοντὰ στὴ θάλασσα. Μπροστὰ στὸ σπίτι: ὅμως εἶναι σταματημένο ἓνα ἄλλο αὐτοκίνητο!

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα νοιώθει τὸ αἷμα του νὰ παγώνει. Τοὺς πρόλαβαν λοιπὸν οἱ Γερμανοί; Ἐφτασαν πρώτοι στὸ μέρος αὐτὸ καὶ φορτῶνουν τώρα τὸ πολυτίμητο οὐράνιο περὶ θά δώση τὴ νίκη στὸν Χίτλερ;

— Μείνετε ἐδῶ!, λέει στοὺς ἄλλους.

Πηδαίει ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ σπίτι,

γλιστρώντας κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου, σὰν ἴσκιος μέσα σὲ ἴσκιους.

Φτάνει κοντὰ στὸ ἄλλο αὐτοκίνητο καὶ σταματᾷει ζαρώνοντας ὅσο πὺλὸν μπορεῖ γιὰ νὰ μὴ γίνη ἀντιληπτός.

Αὐτὸ ποὺ βλέπει κάνει τὰ δόντια του νὰ σφιχτοῦν ἀπὸ ἀγανάκτησι. Τὸ πτώμα ἐνὸς ἀνθρώπου εἶναι ξαπλωμένο στὸ δρόμο κοντὰ στὸ αὐτοκίνητο, μὲ τὸ κρανίον ἀνοιγμένο, ὅπως ἀκριβῶς τὸ κρανίον τοῦ ἄλλου ἀνθρώπου μέσα στὸ χῶλ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ναμπὲ Πασά! Σίγουρα, ὁ Σούλτς βρίσκεται κάπου ἐκεῖ κοντά.

Πραγματικά, τὴν ἐπόμενη στιγμὴ, θαρεῖα δῆματα ἀκούγονται καὶ μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι: βγαίνουν τρεῖς ἄντρες. Κουβαλοῦν ἀπὸ ἓνα κασόνι: ὁ καθένας καὶ πηγαίνουν στὸ αὐτοκίνητο. Ἀφήνουν μέσα στὸ πίσω μέρος του τὰ κασόνια καὶ ξαναμπαίνουν στὸ σπίτι. Ἀπὸ τοὺς ὤμους τοὺς κρέμονται αὐτόματα καὶ φαίνονται ἔτοιμοι νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν σὲ περὺπτωσι ἀνάγκης. Στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, προβάλλει: τώρα μιὰ ἄλλη σιλουέττα. Εἶναι ἡ Κόμπρα καὶ κρατᾷ: στὰ χέρια τῆς ἓνα αὐτόματο. Ἡ Γερμανίδα ρίχνει: μιὰ ματιὰ γύρω καὶ ξαναμπαίνει στὸ σπίτι λέγοντας:

— Πὸ γρήγορα! τὸ ἀεροπλάνο περιμένει καὶ ὑπάρχει φόβος νὰ τὸ ἀνακαλύψουν οἱ Τεῦκοι! Κουνηθῆτε λιγάκι!

Τὸ μυαλὸ τοῦ Παδιοῦ-Φάντασμα δουλεύει γοργά. Δὲν

πρέπει να έπιτεθούν έναντιόν των Γερμανών, πρώτον γιατί είναι αμφίβολο ποιος θα νικήσει σε μιὰ τέτοια σύγκρουση και δεύτερον γιατί, αν τους ξεφύγουν τώρα οι Γερμανοί, το ούράνιο θα χαθή για πάντα για τους Συμμάχους. Θα το φορτώσουν στο αεροπλάνο καί, όσο να μάθη ο Γιώργος πού είναι προσγειωμένο, το αεροπλάνο με το πολύτιμο φορτίο θα ταξιδεύει κίελας για τη Γερμανία!

Πρέπει λοιπόν να δράσει διαφορετικά, αν θέλη να μην του ξεφύγει το ούράνιο μέσα από τα χέρια του. Παίρνοντας μιὰ βαθεῖα ανάσα, πλησιάζει στο αυτοκίνητο και κυττάζει μέσα. Βλέπει δέκα περίπου κασόνια, τοποθετημένα το ένα πάνω στ' άλλο, και στο βάθος μερικά άδειαστου θάλα. Άποφασίζει να τα παίξει όλα για όλα.

Με μιὰ λυγερή κίνησι, σκαρφαλώνει στο αυτοκίνητο και πηδάει ελαφρά μέσα. Ζαρώνει στη γωνιά, σκεπάζεται με τα τσουβάλια και μένει άσάλευτος, με το πιστόλι του στο χέρι, έτοιμος να στείλει στην κόλαση τον πρώτο Γερμανό πού θα δοκιμάσει να άνασκηώσει τα τσουβάλια.

Τα βαρεῖα θήματα ακούγονται πάλι. Κασόνια τοποθετούνται πάνω στα πρώτα και η φωνή της Κόμπρας λέει:

— Άνεβήτε όλοι επάνω!

Θά οδηγήσω εγώ.

Τρεις γδούποι άντηχούν κλονίζοντας το αυτοκίνητο. Ό

Γιώργος καταλαβαίνει ότι ο Σούλτς και οι δυό άλλοι άνέθηκαν επάνω. Η μηχανή μου γκρίζει: και το αυτοκίνητο ξεκινάει.

Το Παδι - Φάντασμα παράμερίζει λίγο τα τσουβάλια και, μέσα στο σκοτάδι, διακρίνει τους τρεις άντρες καθισμένους πάνω στα κασόνια. Η φωνή του Σούλτς λέει:

— Και να σκεφθῇ κανείς ότι αυτά τα κασόνια θα τινάξουν στον άέρα μιὰ μέρα ολόκληρη τη Νέα Υόρκη μαζί με όλους τους κατοίκους της! Δεν μπορείτε να φαντασθῆτε πόσο ικανοποιημένος είμαι! Χάρης σ' εμάς, έφτα έκαστομύρια Άμερικανοί θα πάνε στο διάβολο και η Γερμανία θα κερδίσει τον πόλεμο!

Το Παδι - Φάντασμα νοιώθει μιὰ έντονη επίθυμία να καρφώσει μιὰ σφαίρα στο κεφάλι του άπαίστου δολοφόνου πού μιλάει για τη ζωή των συνανθρώπων του με τόσο περφόρηση και τόσο σαδισμό! Μά συγκρατεί τον έαυτό του. Δεν είναι ένας δολοφόνος το Έλληνόπουλο για να σκοτώσει έτσι άτιμα έναν άνθρωπο! Έξάλλου, εκείνο πού προέχει δεν είναι η τιμωρία του Σούλτς, αλλά το να μη φτάσει το ούράνιο στη Γερμανία!

Για μιὰ περίπου ώρα, το ταξίδι συνεχίζεται χωρίς να συμβῇ τίποτα και χωρίς οι Γερμανοί να ανταλλάξουν άλλη λέξη μεταξύ τους.

Ξαφνικά, μ' ένα τρίξιμο των

φρένων, τὸ αὐτοκίνητο σταματάει.

—Φτάσαμε!, λέει ὁ Σούλτς. "Όλο: κάτω!

Τρεῖς γδϋποί: ἀκούγονται, καθὼς οἱ τρεῖς Γερμανοὶ πηδοῦν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ἡ φωνὴ τῆς Κόμπρας λέει:

— Τὸ ἀεροπλάνο μᾶς περμένει. "Ας πάη ἕνας νὰ πῇ στὸν πιλότο νὰ βάλῃ ἐμπρὸς τῇ μηχανῇ του. Οἱ ἄλλοι θὰ κυβαλήσετε τὰ κασόνια.

Ἡ καρδιά τοῦ Παιδιοῦ - Φάντσιαμα χτυπάει γοργά. Ἐφτασε ἡ κρίσιμη στιγμή. Τὰ ἐπόμενα λίγα δευτερόλεπτα θὰ δείξουν ἂν τὸν πόλεμο θὰ τὸν κερδίσῃ ὁ Χίτλερ καὶ οἱ δολοφόνο: του ἢ τὰ ἐλευθέρᾳ ἔθνη τοῦ κόσμου!

Μὲ τὸ πιστόλι του σφιγμένο στὴ φούχτα του, παραμε-

ρίζει λίγο ἀκόμα τὰ τσουβάλα, ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ κυττάζει ἔξω. Βλέπει μιά ἐρημικὴ περιοχὴ τῆς παραλίας τοῦ Μαρμαρά. Τὸ ἔδαφος εἶναι ἐπίπεδο καὶ χωρὶς δέντρα καὶ θάμνους ὥς ὅπου φτάνει τὸ μάτι. Στὴ μέση τῆς ἐκτάσεως αὐτῆς, σὲ ἀπόσταση δεκαπέντε μέτρων ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ξεχωρίζει ἡ σιλουέττα ἑνὸς ἀεροπλάνου. Εἶναι: τὸ ἀεροπλάνο ποὺ θὰ μεταφέρῃ τὸ οὐράνιο στῆ Γερμανία!

Τὸ ἡρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο παίρνει μιά βαθειὰ ἀνάσα, μουρμουρίζει μιά προσευχὴ καὶ ἐτοιμάζεται γιὰ δράσι. Εἶναι: ἀποφασισμένο νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Χίτλερ νὰ ὑποδουλώσῃ τὸν κόσμο!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

*Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

ΕΧΑΣΕΣ

ἂν δὲν ἀγόρασες ἀκόμη τὸν τόμο τοῦ ὑπέροχου περιοδικοῦ «ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ». Εἶναι ἕνα καλλιτεχνικὰ δεμένο διβλίο τεραστίου σχήματος, ποὺ περιέχει μέσα σὲ διακόσιες σελίδες 2.000 πολύχρωμες εἰκόνες, μυθιστορήματα, αὐτοτελῆ διηγήματα, εὐθυμοὺς τύπους, εἰκονογραφημένα ἀναγνώσματα, γελοιογραφίες καὶ ἄλλη συναρπαστικὴ ὕλη! Ὁ τόμος αὐτὸς εἶναι μεγάλο κέρδος γιὰ ὅσους τὸν ἀποκτήσουν! Καὶ μεγάλη ζημία γιὰ ὅσους τὸν χάσουν!

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οι αναγνώστες μας που επιθυμούν ν' αποκτήσουν τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας, Μικρού "Ηρώς, Υπερανθρώπου, Γκρέκο, Ζορρό, Ταρζάν, Βέλους, Τζόε Ντίκ, Βιβλία του Μέλλοντος, Φθηνά βιβλία Μεγάλων συγγραφέων, Ιππουρλατιέρη, κ.λ.π., μπορούν νά τα ζητήσουν απο τα γραφεία μας, Λέκκα 22 (Πλατ. Συντάγματος), και απο τα ακόλουθα καταστήματα διαφόρων πόλεων της Ελλάδος και του εξωτερικού:

ΑΘΗΝΑΙ: Βιβλιοχαρτοπωλείον Γ. Μπεδεράτου, οδός Τε νεδου 32, πλησίον Φωκ. Νέγρη, Κυψέλη.

Βιβλιοχαρτοπωλείον Μιχαήλ Ραυτοπούλου, οδός Βουλια γμένης 160, Δάφνη.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοχαρτοπωλείον 'Αθαν. Τουφεξή, ο δός Βενιζέλου και Εύριπίδου, γωνία, έναντι 'Εμπορικής Σχολής.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλείον 'Ανδρέα Ρέκου, 'Ε γνατίας 67.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλείον Ι. Λιαναρίδη, Κ. Καρτάλη 48.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλείον 'Αθαν. Παπαδογιάννη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλείον 'Αλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλείον 'Αλμπάνη.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλείον Ι. Τσοπελάκου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑΝ: Βιβλιοπωλείον Α. Πολίτη, Λεύκωνος 20.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: Βιβλιοπωλείον ZENO, οδός Δανίας 6, Δυτικός τριεύς 2, και βιβλιοπωλείον ATENE, οδός "Ιερο σολτ αριθ. 261, Βορειοδυτικός τομεύς 1.

ΣΙΔΝΕΥ· ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλείον Γιάγκ.

ΑΔΕΛΑΪ· ΔΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλείον Γιάγκ

Ἐκυκλοφόρησε

τὸ 3ο τεύχος τοῦ νέου ἐβδομαδιαίου ἀναγνώσματος αὐτο-
τελῶν περιπετειῶν

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ZORRO

Τὸ 3ο τεύχος, ποὺ εἶναι ἐξ ἴσου συναρπαστικὸ καὶ πλού-
σιο σὲ πλοκὴ καὶ γοργὰ ἐπεισόδια μὲ τὸ πρῶτο ἔχει τίτλο:

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Μὴ χάσετε τὴν αὐτοτελὴ συγκλονιστικὴ περιπέτεια τοῦ
3ου τεύχους τοῦ «Μικροῦ ZORRO»! Θὰ μείνετε κατενθου-
σιασμένοι!

τιμὴ 2 δραχμὲς

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

Έτος 2ον — Τόμος 13ος — Άριθ. τεύχους 101 — Δρχ. 2
Γραφεΐα: Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικὸς Διευτῆς: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικὸς Διευτῆς: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασσιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Ἐπιστολαί, ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι

Συνδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:

Ἔτησίαι Δρχ. 100
Ἐξάμηνος » 55

Συνδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:

Ἔτησίαι Δολλάρια 4
Ἐξάμηνος » 2

Θὰ νικήσῃ τὸ Παιδί - Φάντασμα ἢ ἡ Κόμπρα; Τὸ πολύτιμο φορτίο τοῦ οὐρανίου θὰ ταξιδέψῃ γιὰ τὸ Βερολίνο καὶ θὰ πέσῃ στὰ χέρια τοῦ Χίτλερ ἢ θὰ φτάσῃ στὰ χέρια τῶν δυνάμεων τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς προόδου;

Στὸ ἐπόμενο τεῦχος, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

τὰ μάτια σας θὰ δακρύσουν ἀπὸ συγκίνησι καὶ ὑπερφάνεια καὶ ἡ καρδιά σας θὰ σφικτῇ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, καθὼς τὰ τρία ἡρωϊκὰ Ἑλληνόπουλα μάχονται ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ ἀλλάξουν τὸ δρόμο τῆς ἱστορίας!

Ἐνα τεῦχος ποὺ θὰ μείνῃ γιὰ πάντα δαθειὰ χαραγμένο στὴν καρδιά κάθε Ἑλληνόπουλου!

ΜΑ ΕΝΩ Ο ΣΚΙΠ ΕΔΙΗΓΕΙΤΟ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΗ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΦΙΛΟ ΤΟΥ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΕΣ ΡΟΥΚΕΤΕΣ ΤΟΥ ΧΑΛΓΚΟ, ΚΑΤΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗ ΓΗ.

